

FOR ONE DEMOCRATIC STATE
IN THE WHOLE OF PALESTINE (ISRAEL)

FOR FULL EQUALITY OF NATIVE AND
ADOPTIVE PALESTINIANS

FOR ONE MAN, ONE VOTE

HOME

SEARCH

A holokauszt háborúk

Írta: Paul Eisen, a Deir Yassin Remembered igazgatója, London

(The Holocaust Wars by Paul Eisen, director of Deir Yassin Remembered, London)

„A rosszindulatúan antiszemita Zundelsite (www.zundelsite.org) postázta ezt az esszét, amelyről azt írja, hogy „ragyogó”. Természetesen Eisen nem felügyelheti, hogy ez a mocsok mire használja a munkáját, de nem is ez az érdekes. A szomorú tény az, hogy ez az ő saját, zsidó-gyűlölő ideológiájának is „ragyogó” igazolását jelenti.”

Joe Finkel „Válasz Paul Eisen 'Zsidó hatalom'” c. írására”, 1. lábjegyzet¹

„A mocsok”

Az a „mocsok”, akire Joel Finkel utal, Ernst Zundel (*néha Zuendel, de eredeti, német formájában Zündel – a ford.*), aki pillanatnyilag magánzárkában ül a Metro West Fogház Központban, Torontóban, és akinek a felesége, Ingrid Rimland üzemelteti a tulajdonában lévő Zundelsite–ot, egy honlapot, amelynek célja Zundel munkájának és küzdelmének a segítése. Zundel minden naphosszat egy halom bírósági átiraton ül (szék nem megengedett), ugyanazt a narancsszínű melegítőt viseli, mint a megerőszkolók és gyilkosok, a megengedett széles végű tollal (a golyóstoll tilos) vívja harcát, ír, rajzol és elmélkedik a múlton, jelenen és a jövőn. Eközben Ingrid a Tennesseeben lévő otthonából kerekedik, egyezkedik, kéreget, és kölcsönt vesz, szervezkedik, levelezik, cikkeket ír, és próbálja kiszabadítani őt, vagy legalább megakadályozni az azonnali deportálását a szülőhazájába, Németországba, ahol Németország szigorú „gyűlölet törvénye” miatt letartóztatási parancs várna rá, és akár öt éves börtön.

Ernst Zundel 1958-ban vándorolt be Kanadába, hogy a besorozást elkerülje (egész életében pacifista volt), ahol 22 évig élt. Nem úgy, mint a legtöbb holokauszt revizionista (többnyire szigorúan tudományos társaság), Zundel egy kétkezi mozgalmár – egy finom, jó kedélyű ember, kedves és becsületos, és olyan vonásai vannak, amelyeket gyakran a legkülönösebb helyeken lehet megtalálni: kifinomult elme és jó szív. Mivel Németországban, a Fekete Erdőben született, Zundel olykor sváb parasztnak nevezi magát, és igaz, hogy van is benne valami. Zundel érti az embereket, és ami fontosabb, érti a történelmet. Ő, hogy a saját kifejezését használjuk, egy *vordenker*, - olyasvalaki, aki előbbre gondolkodik, mint a tömeg, olyasvalaki, aki látja az élet tájképet.

Most már egy évtizede, hogy Zundel felvette a harcot a holokauszt intézmény ellen.

„Olyan voltam, mint bárki más az én háború utáni Németországomban. Undorodtam az apám nemzedékétől, amelyről azt gondoltam, hogy szörnyetegek voltak. Ugyanúgy, mint gyakorlatilag minden, a bolygónkon található ember, én is elhittem a szokványos, széles körben elfogadott nézetet, hogy a nemzeti szocialista Németország Adolf Hitler vezetésével megkísérelte egy államilag törvényesített népirtás végrehajtásával megölni a zsidókat. Szégyelltem, hogy német vagyok. ... Az 1960-as években ... támadt az első kétségem a holokauszt történet egyes részleteivel kapcsolatban. A további, főként éjszakai tanulmányaim meggyőztek arról, hogy a történet sok részlete nagyon eltűzött, és a zsidó veszteségek számát vadul felnagyították.” **Ernst Zundel**

Így kezdődött Zundel mozgalmi élete – kitartó, színes és hatásos. Ki más fényképezte volna le magát egy vértanú-keresztet cipelve fel a kanadai bíróság lépcsőjén. Vagy miután egy erőszakos zsidó csoport tagjai megverték a bíróság lépcsőjén, amikor időzésre megjelent, ki más jelent volna meg az összes bírósági kihallgatáson sisakban és golyóálló mellényben? Az első súrlódása a kanadai joggal az volt, amikor a kanadai kormány megkísérelte elvenni a különleges postai kedvezményeit. Ő akkor nyert, és soha többé nem nézett hátra.

Zundel 1985-ben a bíróságon végezte, amikor a „Valóban meghalt hatmillió?” c. könyvecskét terjesztette, és összeütközésbe került Kanada „Hamis hírek” törvényével:

„Mindenki, aki szándékosan közzé tesz egy kijelentést, történetet vagy hírt, amelyről tudja, hogy hamis és amely a

közérdeknek sérelmet, vagy kárt okoz, vagy valószínűleg okozhat, az büntethető bűntettet követ el, és két évet nem meghaladó börtönbüntetéssel sújtható.”

Kétszer volt Zundel a bíróság előtt amiatt, ami korunk két legnagyobb holokauszt revizionizmus perének bizonyult. Kétszer ítélték el, és az ítéletet kétszer érvénytelenítették. Az első, 1985-ben, hét hétig tartott, és 15 havi börtönnel végződött, amit 1987-ben az Ontariói Fellebviteli Bíróság törvényességi hibákra hivatkozva érvénytelenített, és új eljárást rendelt el. Ez, az 1988-as második Zündel per, majdnem négy hónapig tartott. Ez volt az a per, amelynek során Zundel megbízta Fred Leuchtert, a gázzal történő kivégzés amerikai szakértőjét, hogy menjen el Auschwitzba és végezzen egy törvényszéki szakértői vizsgálatot, amelyet bemutattak a bíróságon annak a meggyőző bizonyítékeként, hogy Auschwitzban nem voltak emberek kivégzésére szolgáló gázkamrák. A revizionista közösség számára ez az 1988. áprilisi nap, amikor Fred Leuchter bemutatta a beszámolóját a bíróságnak, a holokauszt mítosz örök nyugalomra helyezésének a napja volt.

Az olyan nehézsúlyúaknak a meggyőző védelme ellenére, mint Robert Faurisson, Marc Weber és David Irving, aki a per alkalmát használta fel arra, hogy bejelentse a megtérését a holokauszt revizionizmushoz, Zundelt ismételten bűnösnek találták és elítélték. Azonban 1988-ban Kanada Legfelső Bírósága alkotmányellenesség miatt eltörölte a hamis hírek terjesztését tiltó törvényt. Ez a határozat átmenetileg véget vetett a deportálási eljárásnak, amelyet Zundel ellen az 1988-as ítélet után megindítottak.

Az elkövetkező négy évben Zundel folytatta harcát, noha különféle – mind törvényes, mind törvénytelen – tettleges támadásokban volt része – perbe fogások, a személyével szembeni erőszak, az otthonának és tulajdonának a felgyújtása.

„1994. tavaszán néhány utcai marxista csoport megszervezett egy próbálkozást, hogy elűzze Zundelt Torontónak arról a környékéről. Kiáltványokat osztogattak, amelyben „gyűlöletkeltőnek” és a „fehér felsőbbrendűség hívének” nevezték, és arra hívtak fel, hogy ítéljék őt el Kanada gyűlölet törvényei alapján. A csoport egy plakáthadjáratot kezdett ellene, olyan plakátokat ragasztgatva Torontó szerte, amelyeken Zundel arca volt látható egy puska célkeresztjében, útmutatással az otthonához és Molotov koktéll készítéséhez. A kerítéseken és épületeken falfirkák jelentek meg, amelyek arra szólították fel az embereket, hogy „kergessék el Zundelt”. Zundel feljelentést tett a torontói rendőrségen, de sosem járt semmiféle eredménnyel... 1995. május 7-én egy gyújtogató felgyújtotta Zundel házát, amelynek a második és harmadik emelete teljesen kiégett kb. 400 ezer dollár kárt okozva, emellett elpusztított egy nagy könyvtárat és könyvritkaság gyűjteményt. Soha senki ellen nem emeltek vádat e miatt a merénylet miatt. A gyújtogató után Zundel szorongásos idegbetegséget kapott, elvesztette az emlékezetét és összpontosító képességét... 1995. május végén egy nagyhatású csőbombát küldtek neki postán a brit-columbiai Vancouverből. Gyanús volt neki a csomag, ezért felbontás nélkül elvitte a rendőrségre. A bombában szögek és fémdarabok voltak. A torontói rendőrség megállapította, hogy mindenkit megölt volna, aki kinyitotta, vagy a robbanás 90 méteres körzetében tartózkodott volna.”²

Kétszer nyújtott be hiánytalan folyamodványt a kanadai állampolgárságért, de mindkétszer megtagadták. Németországban volt egy ítélet gyűlöletbűnért és perek, hogy „veszélyt jelent Kanada biztonságára”.

2000. januárjában a nyolcvanas és kilencvenes évek küzdelmeitől kimerülten Zundel az Egyesült Államokba költözött, ahol feleségül vette Ingridet, egy USA állampolgárt. A pár csendben éledgett ott, létrehoztak egy művészeti galériát, biotermesztéssel kísérleteztek és törték a fejüket a jövő küzdelmein. És akkor, 2003. február 5-én Ernstet letartóztatták, mert - ahogy neki mondták - nem jelent meg egy beütemezett kihallgatáson 2001. májusában. „Emlékszel, hogy mit mondtam neked? – mondta Ingridnek, amikor szemtől szembe álltak a letartóztatást végző rendőrökkel. „Hogy ez az, amit tenni fognak. Keresnek egy bürokratikus kifogást, hogy elkapjanak.” Miközben megbilincselve elvezették, még megmondta neki, hogy hol találja a Bálint napi ajándékát.

Tulajdonképp egy törvényes emberrablás keretében szállították Kanadába, ahol a kiutasítási eljárás vár rá Németországba, ahol a holokauszt tagadás törvényellenes. Ott az ember akár öt év börtönt is kaphat, ha helytelen a véleménye, vagy ahogy ők mondják „megrágalmazza a halottak emlékéit”. Két év elteltével Zundel még mindig börtönben van, mivel a törvényi pörlekedés még folyik.

„...Ön éppen most jutott el addig, hogy gúnyosan „holokauszt tagadónak” nevezzék.”

Ingrid Rimland

Én semmit sem hallottam Zundelről és a Zundelsite-ről, amíg nem kaptam Ingrid Rimlandtól egy delejlevelet, amelyben a hozzájárulásomat kérte, hogy szétküldje a Jewish Power (Zsidó Hatalom) c. dolgozatomat, mint az ő egyik Z-gramját, azaz delejlevelét, amelyet Zundel támogatóinak küld

szerte a világba. Én beleegyeztem és felléptem a Zundelsitera. Nagyra értékeltem a revizionista irodalomból vett kiváló válogatását, de megvallom, kissé elkedvetlenülített a fekete, fehér, piros, májszínű, runa-jellegű logoja és zsidóellenes rajzai. Ennek ellenére folytattam, amíg megtaláltam az én írásomhoz fűzött bevezetőjét:

„Annak ellenére, hogy esetenként belecusszan az RKPS módba ... ez az Eisen dolgozat figyelemreméltóan szakszerű! Gyönyörűen van összeállítva! Gazdag képekben és jéghidegen pontos.”

...*figyelemreméltóan szakszerű! Gyönyörűen van összeállítva! Gazdag képekben és jéghidegen pontos.* De mi ez az RKPS, amelybe én időnként belecusszantam?

Kedves Paul

RKPS a Requisite Knee-fall Paragraph Syndrome (Kötelező Térdreborulási Bekezdés Körtünet, a továbbiakban KTBK). Elveszi annak az élet, amit a közönséges emberek „besz...rás mutatónak” neveznek. Egyébként a teljesen tisztafejű értelmiségiekre sokkal jellemzőbb, mint az egyszerű népre. Olyan általános, mint a szeplő.

Mindig működésbe lép, ha az un. holokauszt előjön. Önműködően. Nem lehet segíteni rajta. Egy belső parancsra az embernek azonnal térdre kell borulnia, homlokát a porba hajtani, kifejezni a hódolatát a hatmilliónak, fölkelni, belerúgni Hitler alfelébe, elítélni a Harmadik Birodalom „náciizmusát”, vagy másképp határolnia el magát a 33-45-ös időszakról, hogy semmi kétség ne lehessen a tekintetben, hogy az ember pontosan melyik oldalon áll – azaz egyenesen szemben a (mély lélegzet) „náccikkal”.

Kedves (jövendőbeli) barátom – most valószínűleg már a kezdet kezdetén elejét vettem egy rokonlélekkel való barátság lehetőségének azzal, hogy megmutattam a valódi arcomat, és ilyen otrombaságot követtem el – de én német vagyok, és felesége a világ legnagyobb gondolatbűnözőjének, aki most az északi Abu Ghraibban senyved, és megszakad a szívem, ha olyan nagyszerű írásokat olvasok, mint pl. az Öné – és akkor észreveszem a KTBK-t. Ez fáj nekem, mert méltatlan mind a tekintetbe vételre, mind az egyébként tisztességes emberekhez, akiket a holokauszt infúzióval tápláltak, és az eltorzította a természetüknek azt a részét, amely a tisztességért és a kritikáért felelős.

Íme a példa a KTBK-ra az Ön cikkéből:

„A cionizmus az elkötelezettsége és önhittsége miatt eljutott oda, hogy már a legkegyetlenebb és legkönyörtelenebb modern ideológiára emlékeztet. De nem olyan, mint a Sztálinizmus kegyetlen ésszerűsége, amely milliókat volt képes feláldozni a politikai és gazdasági forradalom érdekében. Ez a zsidó ideológia a maga fanatizmusában és ésszerűtlenségében inkább a nemzeti szocializmusra emlékeztet, amely milliókat ítél halálra egy badar faji és népességi felsőbbtség eléréseért.” (A „Jewish Power”-ből Paul Eisentől)³

Látja, Paul, ha én ehhez hasonló szakaszokat olvasok, reszketni kezdek. Szedjük csak szét, darabokra. „Elkötelezettség”, igen, amíg az ember egy jobb, tisztább, egészségesebb, becsületesebb, az emberrel magával jobban együtt érző világot akar, ahol az ember nem érzi olyannak az életet, hogy szörcsuhában kelljen járnia mások kedvéért. A tudósok, akik teljesen átadták magukat a kutatásuknak, elkötelezettek. Az anyák elkötelezettek, amikor a legjobbat akarják a gyermeküknek. Én elkötelezett vagyok, ha arról van szó, hogy irtsuk ki a mocskot abból a nyelvből, amelyet szeretek. De nem úgy elkötelezett, mint a távolléti baptista prédikátor, aki a Bibliát forgatja, bagót rág, és nem érdekli, hogy az ember lábára köp.

’Ésszerűtlenség’ – messze nem az! Valaha én is így gondolkoztam. Szégyellem kimondani, de életem nagyobb részében súlyosan szenvedtem a KTBK-tól. Amikor először kezdtem fölteni a kérdést, hogy miért is viselkedtem pontosan úgy, mint egy ész nélküli robot, arra lettem kíváncsi, hogy miképp is gondolkodtak valójában a Nemzeti Szocialista Mozgalomban részt vevő emberek. Beszélgettem egy idős emberrel, akit nagyon tiszteltem a becsületessége miatt, és aki egyetlen, mindössze 18 éves fiát Sztálingrádnál veszítette el. A fia képét a kezében tartva mondta nekem: „Helyesnek tűnt a fejemnek, és helyesnek tűnt a szívemnek.” Megkérdeztem: „Ön megfizette az árát. Sajnálja?” Nagyon nyugodtan annyit mondott: „Hogyan tudnám? Hogyan tudná bárki, aki veszi a fáradságot a megértésre?”

Ez volt a kezdete az elhatározásomnak, hogy vegyem a fáradságot a megértésre.

„Értelmetlen faji és nemzeti felsőbbrendűség.” Ön tökéletesen félre van tájékoztatva. Hadd magyarázzam így. Önnek hazudtak arról, hogy miképp ölték meg Kennedyt, Vince Fosterról is, az USS Liberty-ről is, a tömegpusztító fegyverekről is, a ... igen, arról is. Érti a kérdést. Önnek hazudtak, és hazudtak, és hazudtak. Ön tudja, hogy Önnek hazudtak. Ön ezt tudomásul vette. És erről a „faji és nemzeti felsőbbrendűség” badarságról nem hazudtak Önnek?

Ez az, amit mondok, amikor az emberek megkérdesz az indítékaimat. Hitler több mint egy fél évszázada halott. Én nem akarom őt feltámasztani. Senki sem a köreimből. Ezt nem lehet megtenni. Ami elmúlt, az elmúlt, és nem tér vissza soha többé. De amit mi, németek akarunk, az a kiegyensúlyozott gondolkodás, annak a tisztességes értékelése, hogy milyenek voltak Hitler napjai. Mi nem akarjuk, hogy az emberek reggel, délben és éjszaka támadjanak minket olyan dolgok miatt, amelyeket mi nem követünk el. Csak egy dolog, hogy én nem szeretek felnőtt férfiakat és nőket nyulakként rohanni és elrejtőzni abban a pillanatban, amikor a holokauszt lobby azt kiáltja, hogy „hu”! Végül is mi mindannyian élvezzük az Autobahnt, vagy nem? Miért ne élveznék az emberiség azokat a javakat, amelyek abból az időből származnak? Például a rákkutatás eredményeit. A tiszta művészet csodálatos igenlését? Az egyszerű életmód helyeslését, amely tekintettel van az ökológiai rendszerre? A ragyogó eredményeket az úrkutatásban? Méltatlan hozzánk, hogy hagyjuk magunkat ijesztgetni hasonló, hivatásos rágalmozóktól. Paul, tegye a kezét a szívére, és tegyen vallomást: Mi olyat olvasott arról az időről, amely nem Hollywood és a hasonszőrűek propagandagyáraiból származott?

Számomra az Ön mondata hagyományos RKPS-nek hangzik – főhajtás a hallgatóság tetszése érdekében. Nincs igazam?

Ha igazam van, akkor éppen most jutott el addig, hogy megvetően „holokauszt tagadónak” nevezzék. Én egyenesen fogok az Ön szemébe nézni és kimondom, hogy ami nem létezett, azt nem lehet tagadni. De most, sajnálatomra, van egy

hamis hangunk a mi pontos és gondosan válogatott szavakkal kifejezett eszmék iránti frissen föllelt, kölcsönös szerelmünkben (merjem rajongásnak mondani?).

A nézetem az, hogy a törvényszéki orvostudományak kell nyilvános fórumon rendezni a nézetkülönbségeket a tekintetben, hogy mit tettek, vagy nem tettek a németek a II. Világháborúban – nem bebörtönzéssel és „vallató lámpával”, ahogy a férjem esetében történt, aki mindaddig a legelső törvényszéki szakértői csapatot küldte el a „gyilkos fegyvernek”, az un. „auschwitz gázkamráknak” az ellenőrzésére, és nem azt találta, amire következtetni lehetett.

Ingrid

... én megrémültem Öntől, de még jobban megrémültem a tudatlanságomtól ...

Egy Z-Gram olvasó üzenete Ingrid Rimlandnak

Ernst Zundel holokaustt revizionista, vagy holokaustt tagadó, aminek egyesek tartják őt. Mint valamennyi revizionista, Zundel sem tagadja, hogy a nemzeti szocialista kormány célba vette a zsidókat, és azok szenvedtek a kezeik között, de ő tagadja az általunk ismert holokaustt történetnek egyes, jóllehet kulcsfontosságú szempontjait. Az ő tagadása három területre korlátozódik, amit világosan meg kell érteni.

- Hogy valaha is volt Hitlernek, vagy a náci hatalom valamely szervének egy hivatalos terve minden európai zsidó módszeres fizikai megsemmisítésére
- Hogy valaha is léteztek embereket kivégző gázkamrák
- Hogy a zsidó áldozatok száma eltúlzott.

Noha ez önmagában is elég népszerűtlen, ha Zundel megmaradt volna a holokaustt revizionizmusnál, könnyebb lett volna a sora. De Ernst Zundel revizionizmusa csak eszköz egy cél szolgálatában. Ő nem tudja, és nem is akarja föladni a hűségét és odaadását az országa, a népe és annak történelme iránt, ahogy azt ő látja. Számára a holokaustt revíziója nem csak az igazság keresése, hanem annak az igazságnak a keresése, amely szabaddá fogja tenni a népet. A németek az alatt a vád alatt állnak, hogy az emberiség történetének a legnagyobb bűnét követték el: egy előre megfontolt kísérletet, hogy hidegen és hatékonyan megsemmisítsenek minden zsidót Európában. Zundel ezt visszautasítja. Ő kész arra, hogy a nemzeti szocialista Németországban számon kérjék a bűnököt, amelyeket elkövetett, de az európai zsidók ellen megkísérelt népiártás nem tartozik ezek közé.

Valószínűnek tartom, hogy néhány olvasó, még olyanok is, akik kiállnak a szólásszabadság mellett, már nyújtja a kezét a számítógép törő billentyűje felé. Mert az rendben van, hogy Zundelt nem kellene a meggyőződéséért büntetni, de ez nem jelenti azt, hogy a nézeteit mindenütt el kell hinteni, és nyilván nem jelenti azt, hogy nekünk el is kell olvasni azokat. A szólásszabadság azonban nem csak a szabad gondolkodásra, beszédre és írásra való jog, de a tisztességes meghallgatásra is, kinevetés és gyalázkodás nélkül, legalább, amíg egy kielégítő vizsgálat nincs az ügyben. Az ember sosem tudhatja, valószínűleg még azok sem, akik ezeket a nézeteket visszataszítónak találják, hogyha odahallgatnának egy kicsit, hallhatnának valami olyat, amit érdemes meghallgatni. Ekképp azon emberek számára, akik készek Ernst Zundelnek megadni ugyanazt a szabadságot, mint maguknak, azok számára, akikben van kíváncsiság és bátorság, ez egy ritkán adódó alkalom lehet – alkalom egy mindaddig nem hallott nézet meghallgatására és megfontolására.

Mindenkinek van története, mindenkinek van nézőpontja, és az 1933. és 1945. közötti európai események tárgyában nagyon sok nézőpont van. A briteknek van egy nézőpontjuk, az amerikaiaknak van egy nézőpontjuk, a lengyelek, a hollandok, az oroszok, a szerbek, valamennyien rendelkeznek egy-egy nézőponttal. De a németeknek is megvan a nézőpontjuk, még azoknak a németeknek is, akik nemzeti szocialistának nevezték magukat, még azoknak a németeknek is, akik *még* mindig nemzeti szocialistának mondják magukat.

Kedves Paul

Sok második világháborús katona (már nagyon öregek) mondta nekem, hogy a II. Világháború, azaz a kelet elleni háború valóban megelőző, védelmi harc volt a kommunizmus ellen, amely zsidó volt. Úgy volt, hogy Európát lerohanja a vörös terror – Sztálin fölvonultatta a támadó csapatait a határra és csak hetek kérdése volt, így Hitler csapott le először. Éppen most olvasom a svéd Juri Lina könyvét, amely egy hosszú, szörnyű beszámoló a bolsevik/zsidó szörnyűségekről. Nem tudom, hogy milyen jók a forrásai, de dokumentálta őket. Hat millió? Még ha igaz is volna - mi állítjuk, hogy nem - akkor is semmisség az oroszországi vérfürdőhöz képest, amely az 1917-es forradalommal kezdődött, és mind a zsidók számlájára írható. Hogy ebből mit tudott az egyszerű nép Németországban, azt nem tudom. De a vezetőség biztosan

tudta. A zsidókat, helyesen vagy rosszul, felforgatóknak tekintették, és a háború folyamán ez egyre erősödött. Adja ehhez hozzá a versaillesi békét, amely pénzügyileg iszonyú kegyetlenséggel bánt Németországgal, továbbá a Weimari Köztársaság romlottságát, amely lelkiileg bánt el vele, és mindkettőben zsidók voltak a bűnösök – és máris bővében vagyunk az okoknak, ahogy az a nemzedék látta.

Ingrid

Hogyan érezhetik magukat azok a németek, akiknek az életük végéhez közeledve azt mondják, hogy mindaz, ami helyesnek látszott akkor, sőt még ma is helyesnek látszik, az a valóságban olyan rossz volt? És hogyan érzik magukat azok a németek ma, akik a háború utáni Németországban születtek és nevelkedtek, amikor a szüleik és nagyszüleik szégyenletességéről és becstelenségéről beszélnek nekik? Milyen érzés lehet, amikor egyedül Európa népei közül tilos másképp emlékezniük a közelmúlt történelmére, mint szégyennel eltelve? Az egész nyugati világban a népek évről évre büszkén parádézhatnak, emlékezve a honfitársaikra és azok háborús tetteire. Az ünnepélyeiken emlékeznek a halottakra és a meghozott áldozatokra. De ami a németeket illeti, nekik csak rémtettek szabad emlékezni, egy szó sem, egyetlen egy sem német honfitársaik áldozatairól és eredményeiről. Ilyen volt, és ez az ára Németország „rehabilitációjának” és visszafogadásának a nemzetek családjába.

Rengeteget hallunk a háborús szenvedésekről. A britek a villámháborúban, az amerikaiak a Csendes Óceánon, a franciák, a hollandok és dánok a megszállás alatt, keleten az oroszok és a lengyelek és természetesen a zsidók a holokauszt miatt, de ki beszél a németek szenvedéséről: a német városok terrorbombázásáról, szándékosan okozva tűzviharokat, amelynek más célja nem volt, csak a civilek mészárlása. Coventry 1940-es bombázásakor 550 civilt öltek meg, míg Drezda 1945-ös bombázásakor kb. 35 000-et (ez a legkisebb szám, amit fölleltem). Erre az a válasz, hogy párhuzamba állítjuk Drezdát és Coventryt, ami mindent elmond, amit az embernek egyáltalán tudnia kell a „kiegyensúlyozottságról”.

Ki törődik a németek millióinak a deportálásával az ő hosszú nemzedékek óta lakott keleti otthonukból, vagy ki tud róla egyáltalán? A nők elleni erőszakról, Berlin és más városok kirablásáról, a nemzeti szocializmus veresége utáni évekig tartó éhezéssel és nélkülözéssel? Ki emlékezik a II. Világháborúban elesett 10 millió németre és osztrákra? Ki törődik az I. Világháború utáni Németországgal – Versailles igazságtalanságával, az éhezéssel, a reménytelenséggel, a lealacsonyítással és megalázással? Ki fogja így megpróbálni megérteni, hogy milyen érzés volt, amikor előkerült egy vezető – egy háborús veterán, minden beszámoló szerint egy bátor katona (kétszer sebesült, első osztályú vaskereszt), egy társ a szenvedésben, egy közülünk, egy ember, aki békét ígért, állandóságot, jólétet és a büszkeség és becsület helyreállítását – és ami a leghihetlenebb, az időben meg is tartotta az ígéreteit?

A Hitler, akit szerettünk, és miért ...

Ernst Zundel egyszer részt vállalt egy könyv kiadásában amelynek a címe az volt, hogy „A Hitler, akit szerettünk, és miért”, de nem Ernst Zundel volt az egyetlen német, aki szerette Hitlert, és valószínűleg nem az egyetlen, aki még szereti. A németek milliói szerették Hitlert, aki 20 éven keresztül olyan hatással volt rájuk, amilyennel még nem volt, és valószínűleg sosem lesz német, és noha sosem mondják, biztosan megbecsülik az emléket a szívük mélyén.

„Levelek a hetes cellából” c. könyvében Zundel elmeséli egy látogatását Németországba, az ő koros édesanyjához, aki még mindig a Fekete Erdőben lévő otthonukban él. Ott üldögéltek kettesben a vacsoraasztalnál. Sötét volt, az óra ketyegett a falon, ahogy hosszú éveken át szokta, amikor az édesanyja megjegyezte: „Tudod, Ernst, te sosem születted volna meg, ha Adolf Hitler nem került volna hatalomra.”

És elmondta neki, hogy azért, mert Hitler megtartotta az ígéreteit, hogy munkát, békét, biztonságot és önbecsülést szerez a tönkrepesztett német népnek. Családok ezrei, akik úgy érezték, hogy képtelenek gyermeket vállalni, akkor képessé váltak rá.

„Te egyike vagy azoknak a gyerekeknek” – mondta.

Ernst Zundel, holokauszt tagadó, német nacionalista, és ahogy saját maga elismeri, rasszalista. Ő csodálja Hitlert, nosztalgiával gondol a német történelem nemzeti szocialista időszakára. Ő zsidóellenes. Az UFO-k is érdeklik. Ernst Zundelt tehát könnyen el lehet intézni, mint egy félnótást, egy nácit, vagy ahogy Joel Finkel tette, mint egy „mocskot”.

De Ernst Zundel azért holokauszt tagadó, mert az hiszi, hogy a holokauszt történet hamisan rágalmazza a népet és annak történelmét. Ő rasszalista, mert szerinte a faj egy kulturális, érzelmi,

szellemi és biológiai meghatározottság, amely létfontosságú és értékes az emberiség életében, és az ő fehér, német faja, ahogy ő megfogalmazná, valami olyasmi, amit – mint minden egyéb fajt – ápolni kell és meg kell őrizni. Ő egy hazáját, népét, annak nyelvét, történelmét és kultúráját szerető hazafi. Ő Adolf Hitlerre az általa megteremtett nemzeti újjászületés miatt emlékszik. Tudja, hogy Hitler szörnyű bűnöket is elkövetett, de azt kéri, hogy úgy ítéljék meg, mint minden más történelmi alakot, mint Sztálint vagy Napóleont, nem kér többet, sem kevesebbet, és hogy a nemzeti szocializmust is az érdemei és az érdemtelenégei alapján ítéljék meg. Ő, sok hozzá hasonlóval együtt (beleértve sok, ha nem többségben lévő zsidót), hiszi, hogy létezik valamifajta zsidó szellemiség vagy fogékonyság, de azt is gondolja, hogy a zsidó szellem, amely gyakran alkotó és ösztönző, ha korlátozatlan és kiegyensúlyozatlan, káros és korhasztó lehet minden társadalom számára, és elkeseríti a kár, amit hite szerint annak a világnak okozott, amelyet szeret. Ernst Zundel azonban nem gyűlöli a zsidókat, mert Ernst Zundel senkit sem gyűlöl. Ernst Zundel sosem követett el semmiféle erőszakos cselekményt és sosem szólított fel senkit erőszakos cselekményre. Ernst Zundel sosem tett semmiféle megkülönböztetést senkivel szemben és sosem szólított fel senkit, hogy bárkivel szemben megkülönböztetést tegyen. Ernst Zundel soha senkibe nem fojtotta belé a megszólalás szabadságát és soha sem hívott fel senkit, hogy elfojtsa másnak a véleménynyilvánításhoz való jogát. Ernst Zundel elképedve, sajnálkozva és kissé dühösen nézi az ellenségeit, akik megpróbálják elhallgattatni, bíróság elé idézik, bebörtönzik, az életére törnek és felgyújtják a házát.

2005. március másodikán Ernst Zundelt Németországba toloncolták, ahol öt év börtön vár rá holokauszt tagadás miatt.

Harc az igazságért

A revizionisták

Érdemes megismételni, hogy a holokauszt tagadás nem terjed ki a teljes holokauszt történet tagadására. A revizionisták nem tagadják, hogy nemzeti szocialista uralom durván üldözte a zsidókat. Ők nem tagadják, hogy a zsidókat Németországban hátrányosan megkülönböztették, erőszakos támadásokat intéztek ellenük, kifosztották, táborokba zárták és elüldözték. Azt sem tagadják, hogy a németek által elfoglalt országokban és a német befolyási övezetben ugyancsak könyörtelenül bántalmazták, kisémmizték, kegyetlenül kitoloncolták, sokukat kényszermunka táborokba, ahol sokszázezren meghaltak. Azt sem tagadják, hogy keleten sok zsidót agyonlőttek.

De három sajátos területen tagadják az általunk ismert holokauszt történetet:

- Tagadják, hogy Hitlernek vagy a náci hatalom valamely részének terve volt minden európai zsidó módszeres, fizikai megsemmisítésére.
- Tagadják, hogy valaha is léteztek emberölésre szolgáló gázkamrák.
- Tagadják, hogy a náci üldözésnek hatmillió zsidó áldozata volt és állítják, hogy a valódi szám lényegesen kisebb volt.

Állításaik megfogalmazásához a revizionisták tekintélyes tömegű munkát mutattak föl. Hogy mennyire van igazuk, azt mindenkinek magának kell eldöntenie. Sokan fogják magukévá tenni a nézetet, hogy a holokauszt revizionizmus csak egy veszedelmes ostobaság, amelyet a zsidógyűlölet és az a vágy ösztökél, hogy Hitlert és különösen a nemzeti szocializmust rehabilitálják, meg a fasizmust általában, ezért nem érdemi meg a vizsgálatot. Én ezzel nem értek egyet, és mindazok, akikben elegendő kíváncsiság van és meg akarják vizsgálni a kérdést, megtekinthetik a legfőbb revizionista műhelynek, az Institute for Historical Review-nek a honlapját, megkereshetik a Journal of Historical Review-t és annak a cikkeket és dolgozatokat tartalmazó irattárát, és nekiállhatnak olvasni. Az egész tárgykör áttekintése kedvéért beszerezhetnek egy másolatot Joel Hayward-nak az 1993-as MA disszertációjából: „The Fate of the Jews in German Hands”.

A revizionista nézet nagy vonalakban a következő:

- Semmiféle írásos bizonyíték nincs arra, hogy valaha is volt egy olyan, Hitler vagy a nemzeti szocialista állam által hozott határozat, hogy minden európai zsidót fizikailag meg kell ölni. Rengeteg bizonyíték van viszont az üldözésükre, hatalmuktól való megfosztásukra, és az összes zsidó Európából való kitelepítésére vonatkozó döntésre.
- Egyáltalán semmiféle fizikai bizonyíték nincs emberölésre szolgáló gázkamrák létezésére, sem Auschwitzban, sem másutt. Viszont rengeteg bizonyíték van hidrogénianidnak

(Ciklon B) és gázkamráknak a használatára tifusz elleni fertőtlenítés és tetvetlenítés céljából. Még senki sem volt képes arra, hogy mutasson, rajzoljon, vagy leírjon egy emberölésre szolgáló gázkamrát, vagy mutasson egy fényképet, vagy egynek is a tervét, mivel még soha senki nem látott emberölésre szolgáló gázkamrát.

- Azért nem látott soha senki emberölésre szolgáló gázkamrát, mert nem léteztek. Az Auschwitzba látogató turisták ezreinek mutogatott gázkamrák, a múzeum vezetőségének a beismerése szerint, háború utáni rekonstrukciók. Az egyéb helyekről származó, közismert gázkamra képek pedig vagy fertőtlenítő csarnokok, vagy még általánosabban hullaházak, légi támadás elleni óvóhelyek (gyakran gázbiztosak), vagy krematóriumok. A zsidók elgázosításának a közismert képei – a deportáltak felrakása, vagy leszállítása vonatokról, szemüveg- és cipőhegyek, holtak halmai, krematórium kémények csak azok, amit mutatnak – emberek és vonatok, szemüvegek és cipők, hullák, füstölő kémények, és semmi más – ezek nem jelentenek bizonyosságot a tömeges elgázosításra.
- Nem csak, hogy nincs semmiféle fizikai bizonyíték kivégző gázkamrák létezésére, hanem jelentőségteljes fizikai, építészeti, helyrajzi, földrajzi és szakértői bizonyítékok vannak a létezésükkel szemben. A kritikai bizonyítékok három jelentésben találhatók, amelyek mindegyike a helyszínen, Auschwitzban elvégzett vizsgálatok eredményein alapszik. Ezek közül az első és leghíresebb a Leuchter jelentés volt, amelyre Ernst Zundel adott megbízást 1988-ban. Noha a revizionisták ünnepelték ezt a jelentést, kissé elsietetten állították össze, és a következtetéseinek az értelmezése körüli viták miatt tényfeltárónak, de nem perdöntőnek kell tekinteni. Azonban Leuchter meglátásait és következtetéseit finomította és megerősítette az a szakértői tanulmány, amelyet a német vegyész, Germar Rudolf végzett el, valamint egy törvényszéki szakértői vizsgálat és jelentés, amelyet az Auschwitzi Állami Múzeum megbízásából a krakkói Törvényszéki Szakértői Intézet végzett.
- Az állítólagos számú elgázosítás és elégetés az állítólagos időtartam alatt az állítólagos eszközökkel nem volt lehetséges. Ennek a következtetésnek néhány bizonyítéka az Egyesült Államokban gázzal történt egyéni kivégzésekkel foglalkozó tanulmányokból származik, amelyek közül mindegyik világosság teszi, hogy milyen nehéz egyetlen személyt is biztonságosan és hatékonyan gázzal megölni, nem pedig az állítólagos százakat.
- A náci által megölt zsidók száma, amit szokásosan hatmillióra becsülnek, nagyon eltúlzott. Ez jobbra a zsidó népesség háború előtti nagyságának az igencsak megnövelt számaiból adódik, valamint az alábecsült túlélési és kivándorlási számokból.
- A holokauszt történet bizonyítékainak nagy része a nürnbergi perrel volt összefüggésben – ez a győztes által a legyőzöttel szemben hozott rendkívüli és példa nélkül álló ítéletek sora, nagyon kevés törekvéssel arra, hogy kiderítsék és kimondják az igazságot. Ennek az eljárásnak a során létrehozott bizonyítékok nélkül semmiféle jelentős bizonyíték nem volna arra, hogy végeztek-e ki zsidókat egyáltalán. Maga a bíróság törvényes volta is megkérdőjelezhető, mert az eljárásai a vádlottaktól megtagadták az alapvető eljárási jogokat, a túlélők tanúvallomásait és a kiszolgáltattott vádlottak verés és kínvallatás hatására tett vallomásait pedig készpénzként vették tudomásul. A jegyzőkönyvek szerint az auschwitzi parancsnoknak, Rudolf Hössnek a vallomását kínzással és kényszerítéssel csikarták ki.⁶
- Általában véve nagyon csekély bizonyíték van az elfogadott holokauszt történet számára. A tárgyi bizonyítékok értéktelenek, és amennyi a rendelkezésünkre áll, az nagyrészt szemtanúk beszámolóira, vallomásaira és a szóbeszédre alapozódik. A szemtanúk beszámolóit, amelyek közismerten megbízhatatlanok, ebben az esetben tökéletesen hamisak. Sok kulcsfontosságú tanú már a bíróság előtt összeomlott, és olyan hírneves tanúk, mint Rudolf Vrba, Felipe Müller, Kurt Gerstein és Rudolf Höss mára már részlegesen vagy teljesen a hitelüket veszítették.
- Holokauszt mese kulcsfontosságú elemei már annyira kétségbe vonhatóvá váltak, hogy a holokauszt intézményesített írói is elfogadták a pontatlanságukat. Ennek egy példája a zsidószappan történet – a hosszú ideje megcáfolt történet arról, hogy a náci az elgázosított zsidók testéből szappant készítettek, vagy „gőzkamrák” használata az áldozatok halálra gőzölésére, vagy az emberölésre használt gázkamrák léte magában Németországban, mint pl. Dachauban és Buchenwaldban. Mindezeket a vallomásokat Nürnbergben tették, majd ezt követően csendben elvetették. A legsokatmondóbb az áldozatok számának az a csendes lecsökkentése, amelyet legjobban annak a 19 táblának az eltávolítása jelent Auschwitzban, amelyek 19 nyelven közölték a látogatókkal, hogy 4 millió zsidó halt meg a táborban.

Ezeket olyan táblákra cserélték ki, amelyeken másfél millió áll (amit a revizionisták még mindig nagyon túlzottnak tartanak).

Úgy látszik, hogy a revizionista kutatás tudományos módon történik, bizonyítékokkal alátámasztva, és nagyon nyugodt és visszafogott módon előadva. Hogy néhány revizionistának (nem mindegyiknek) jobboldali múltja van, az igaz. Hogy néhányuk (nem mindegyik) zsidó ellenes érzelmeket mutat, az szintén igaz, de ez részben azoknak a támadásoknak is betudható, amelyek őket zsidók és zsidó szervezetek részéről érték. Néhányan (nem mindegyik) kapcsolatban állt rasszista és nacionalista szervezetekkel, néhányan (nem mindegyik) folyékonyan beszél németül, sőt némelyikük német. Az efféle ismeret arra vezethet minket, hogy biztosabban észrevehessük a kutatásaikban a részrehajlást, de nem arra, hogy önmagában elvessük az eredményeiket.

„Mutass vagy rajzolj nekem egy náci gázkamrát ...”

Robert Faurisson⁷

Senki sem tud mutatni nekünk sem Auschwitzban, sem sehol másutt legalább egyet ezekből a vegyi mézarszékekből. Senki sem tudja elmondani, hogy milyenek voltak és hogyan működtek. A létezésükre való egyetlen utalásnak sem lehet semmi nyomát föllelni. Nincs egyetlen egy irat, egyetlen tanulmány, egyetlen rajz sem. Semmi! Semmi, csak néhány alkalmi, szájalmas „bizonyíték”, amely délibábként eltűnik, amint az ember megközelíti, és amelyeket maguk a zsidó történészek is kénytelenek voltak az elmúlt években megtagadni.

Robert Faurisson⁸

15 éven keresztül valahányszor valahol egy tanúról hallottam, teljesen mindegy, hogy Európa mely részében, amely nem volt szovjet megszállás alatt, aki azt állította, hogy személyesen jelen volt gázzal történt kivégzésnél, rögtön odamentem, hogy felvegyem a vallomását. Iratokkal a kezemben annyi pontos és részletes kérdést tettem föl nekik, hogy hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy nem tudnak válaszolni, legfeljebb hazudni. A hazugságuk gyakran olyan átlátszó volt, hogy azzal zárták a vallomásukat, hogy személyesen ugyan nem látták, de egyik, a táborban elhalálozott jó barátjuk mesélt nekik róla, akinek a jóhiszeműségében nem tudtak kételkedni. Ezer és ezer kilométert tettem így meg keresztül-kasul Európán.

Paul Rassinier⁹

Robert Faurisson, a veterán revizionista tudós írta, hogy a holokauszt szíve Auschwitz, Auschwitznek a szíve pedig a gázkamrák. Ő ezért mindazokat, akik harcolni kívánnak a holokauszt mítosz ellen, arra ösztönzi, hogy erőfeszítéseiket erre a szívre összpontosítsák. Faurisson volt, aki a hetvenes évek közepén először gondolt arra, hogy a holokauszt revizionizmust úgy helyezi szilárd alapokra, hogy figyelmét az emberölésre használt gázkamrák melletti, és elleni anyagokra és törvényszéki szakértői bizonyítékokra összpontosítja. Meglátogatott egy működő, gázzal kivégző létesítményt az Egyesült Államokban, és maga látta, hogy mi kell ahhoz, hogy egyetlen alkalommal, egyetlen személyt hatékonyan és biztonságosan (legalábbis a kivégzők vonatkozásában) megöljenek, nem is beszélve a százakról, amit a holokauszt írók bizonygatnak, és megállapította, hogy „egy nyolcéves gyerek számára megérthető vegyészeti és fizikai okokból” a náci gázkamrák létezése és működtetése lehetetlenség volt. De a mozgalmár Ernst Zundel volt az, akinek az 1988-as, második „hamis hírek” per alkalmával támadt az az ötlete, hogy szakértői csapatot küldjön Auschwitzba a kérdés egyszer s mindenkorra való eldöntésére. A revizionisták szerint, a hiányosságai ellenére (amelyek minden bizonnyal a sietős elkészítésének a következményei), a Leuchter Jelentés megállapításai világosak – a létesítményeket, amelyeket emberek kivégzésére szolgáló gázkamráknak tartottak, sosem használták arra a célra, és nem is lehetett azokat arra a célra használni.

Úgy látszik, semmi sem illik bele a gázos történetbe. Az áldozatok száma, akiket bezsúfoltak a helyiségekbe, az üzemeltetők védelmének a teljes hiánya, a halottégetés sebességének a teljes valószínűtlensége, az óriási hibák, hiányosságok és következtetlenségek a szemtanúk beszámolóiban – mindezek és még mások, ha hozzávesszük a mellettük szóló tárgyi bizonyítékok teljes hiányát, csodálkozásra készítenek az embert, hogy először is hogyan lehetett egy ilyen történetet elhinni. Még senki sem tudta megmagyarázni, hogy miképp működött egy gázkamra. Senki sem tudta megmagyarázni, hogy a CiklonB szemcséket miképp szórták be olyan nyílásokba, amelyek soha nem léteztek. Senki sem tudta megmagyarázni, hogy a zsidó börtönlakókból álló Sonderkommandó (üzemeltető különítmény) tagjai hogyan tudtak azonnal bemenni (még ha gázálcot viseltek is, ami minden, csak nem megfelelő védelem, különösen, ha a viselője mozog), miképp tudták a holttesteket eltávolítani egy tömeges kivégzés után, mert a környezetnek egy hidrogénianid óceánnak kellett lennie. A halálos gáznak ott kellett lennie mindenütt, különösen a holttestek lágy szöveteiben. Összefoglalva, még eddig senki sem volt képes fölállalni Faurisson kihívását: „Mutass, vagy rajzolj nekem egy náci gázkamrát.”

Az intézményesített holokauszt történet túl tudja élni, és bizonyos mértékig túl is élte két vagy három revizionista állítás sikeres elfogadtatását. Az „intencionalisták” és a „funkcionalisták” közötti vita a következményeiben annak az elismerése, hogy a német államnak valószínűleg nem volt olyan szándéka, hogy minden zsidót kivégezzen. Hasonlóképp az auschwitzi számok lecsökkentésével az intézmény elfogadta az összességében hatmilliószám lecsökkentésének legalább a lehetőségét. De a gázkamrák ügyével egyszerűen nem lehet hova fordulni. Más szavakkal ismételve Faurisson: nincs gázkamra, tehát nincs holokauszt.

A holokauszt intézmény (és az intézményesített holokauszt)

Ellenrevizionisták, holokauszt állítók, kiirtás állítók – az ajánlott címkék tartománya tükrözi a revizionizmus ellenzők megnevezésének a nehézségét. Még maga a szó is, hogy „ellenzők”, az „antirevizionista” kifejezéshez hasonlóan, félrevezető, mert visszamutató, védekező tartásra utal. Noha az intézményes írók gyakran találják magukat abban a helyzetben, hogy revizionista kezdeményezésekre válaszolnak, és gyakran szorúlnak védekezésbe, a szó, hogy „ellenzők”, vagy „ellenrevizionisták” azt sugallja, hogy ők a gyengébb fél, vagy maguk nem kezdeményeznek. Nem ez a helyzet. Kevés olyan történet van, akár igaz, akár hamis, amelyet erőszakosabban és szélesebb körben terjesztettek, mint a holokauszt, és kevés lobbis volt erősebb, vagy rendelkezett több forrással és élvezett olyan tökéletes uralmat az elfogadott közbeszéd felett. Ez érvényes arra a fogalomra is, hogy „igenlők”. A holokauszt történettel megtörténhet, hogy szüksége van „igenlésre”, de ha valaki rápillant a hatalmas „igenlő” anyagra, amely ma rendelkezésre áll, sosem gondolna erre. Végül a „kiirtás állítók” (exterminalisták), amelyet a revizionisták általában használnak az ellenzőkre, noha szigorúan pontos, elég csúfondárosan és leminősítően hangzik. Ezért mi a „holokauszt intézmény – intézményesített holokauszt” viszonylag semleges kifejezéspárt fogadjuk el.

Hatvan éven keresztül nem volt hiány a holokauszt intézményesített nézetét terjesztő anyagokban – könyvek, írások, filmek, színdarabok, költemények, TV műsorok, tudományos tanulmányok, konferenciák, emlékművek, múzeumok – mind támogatták és terjesztették az intézményesített történetet, és csak az utóbbi időben történt meg, hogy az intézmény szükségesnek látta, hogy válaszoljon a revizionisták állításaira. Mint korábban, azok számára, akik kutatni kívánják a kérdést, a következő kiindulópontokat ajánljuk:

- az ADL honlapja¹⁰
- A Niskor honlap¹¹

Ezen honlapok szerzői jól ismert zsidó és cionista mozgalmárok, soknak közülük nyílt és jól megalapozott kötődése van zsidó és cionista mozgalmi szervezetekhez. Újra felidézem, hogy ez arra készíthet bennünket, hogy a megállapításait megfelelő óvatossággal kezeljük, de csak emiatt nem kell egészben elvetni őket.

A intézmény csak nagyon szórványosan kísérelt meg választ adni bizonyos revizionista megállapításokra. Állítják, hogy a kivégző és hamvasztó rendszerek tökéletesen alkalmasak voltak az elfogadott mennyiségek feldolgozására, és hogy minden megállapítást erős bizonyítékok támasztanak alá. Minden olvasó tanulmányozhatja azokat a bizonyítékokat, amelyek az Interneten szabadon elérhetők, de a vita valami „igenis elegendő”, „nem, nem elegendő” szópárbajjává fajult – amit talán fel lehetne oldani valamiféle olyan igazságtételi testülettel, amelynek hatalma volna arra, hogy szakértő tanúkat idézhessen meg.

De hátra van még az a nehézség, hogy nem csak kevés a rendelkezésre álló és a Holokauszt történetet alátámasztó vallomások mennyisége, hanem ami van, sokszor messze van az elfogadhatóságtól. Az iratok gyakran „kétértelműek”, a tanúk gyakran „zavartak”, vagy „lelkileg sérültek”, az épületeket és berendezéseket gyakran „lerombolták”. Ahelyett, hogy tagadná a tagadhatatlant, az intézmény inkább a magyarázkodást választotta. Az írásos emlékek hiányát azzal magyarázzák, hogy a végső megoldás szigorúan titkos volt, ezért az írásos üzenetváltást nem csak a lehető legcsekélyebbre korlátozták, hanem virágnyelven írták. Így a „különleges bánásmód” csak kivégzést jelenthet, és a „keletre való kitelepítés” pedig haláltáborba való szállítást. Emiatt annak, hogy még senki sem jelentkezett Faurisson kihívására, hogy mutassanak, vagy rajzoljanak neki egy gázkamrát, az az oka, hogy aki látott gázkamrát, az nyilvánvalóan nem él, hogy elmondhassa a meséjét. Az Auschwitz-Birkenauban mutogatott elgázosítási rendszerrel évek során elismerték, hogy „háború utáni újjáépítések”, mivel az eredeti gázkamrákat 1944-ben lerombolták, hogy eltüntessék a bizonyítékokat az előrenyomuló szovjet erők szeme elől. Végül a túlélők és az elkövetők vallomásai, amelyekről elismerik, hogy zavarosak és ellentmondásosak, a

lélekölő körülmények miatt olyanok, amelyek között a megfigyeléseiket végezték, de ezeknek a vallomásoknak a pusztá mennyisége, és gyakran a szenvedélyessége minősíti őket elfogadhatónak.

Hogy a bizonyítékok hiánya, vagy más miatt, az intézmény nem nagyon foglalkozott a revizionista megállapítások tételes megcáfolásával, hanem kétségbe vonta a revizionisták jogát arra, hogy ilyet tegyenek. Nem csak sok holokauszt író, hanem világszerte az egész értelmiségi intézmény számára is, a holokauszt megtörtént, és kész. 1979-ben Faurissonnak a gázkamrákra vonatkozó kérdésére válaszul harmincnégy francia értelmiségi közzétett egy nyilatkozatot a Le Monde-ban, amelynek a második mondata kijelenti, hogy „Nekünk tilos azt kérdeznünk, hogy miképp volt egy ilyen tömeggyilkosság műszakilag lehetséges. Lehetséges volt műszakilag, mert megtörtént.” Az intézmény legtöbb alakja számára a tárgynak még a felvetése is a revizionizmus létjogosultságának az elismerését jelenti, amit az nem érdemel meg.

„Ha előjönne valaki manapság, és hírül adná, hogy egy tudományos megbeszélést hív össze annak a megvizsgálására, hogy a nap kering-e a föld körül, vagy a föld a nap körül, azt vagy nevetségessé tennék, vagy elmebetegnek nyilvánítanák. Senkinek sem jutna eszébe, hogy komolyan vizsgálat alá vegye a kérdést. ... Valami hasonló történik az úgynevezett „Auschwitz hazugság”, vagy „holokauszt hazugság” terjesztőivel: az az állításuk, hogy szó sem volt „a zsidók kiirtásáról”, az olyan nyilvánvalóan hamis, hogy alapvetően méltatlan komoly, tudományos elemzésre.”¹²

Deborah Lipstadt-nak, a Zsidó és Holokauszt Tanulmányok rendkívüli tanárának az Emory College-ban, ez a véleménye. Lipstadt, aki a hívei szerint a Holokauszt tudósa, becsmérli szerint egy zsidó etnikai mozgalmár, nagy terjedelemben írt a holokauszt revizionizmusról. Maga is zsidó lévén, méghozzá viszonylag ortodox háttérrel, Lipstadt professzor egész életében kapcsolatban állt a zsidó ügyekkel, és nagyon tevékenyen vett részt bennük. Elkötelezet cionista, és sok zsidó és cionista szervezet pénzeli és segíti őt, mint pl. a Vidal Sassoon Nemzetközi Központ az Antiszemitizmus Tanulmányozására a Héber Egyetemen és az ADL (Rágalmazás Elleni Liga) – újra egy ok az megállapításai óvatosságra, de nem a merev elvetésére.

Ahelyett, hogy a revizionisták megállapításaival foglalkozna, Lipstadt magukra a revizionistákra összpontosít. Könyvében, „A Holokauszt Tagadása: Erősödő Támadás az Igazság és az Emlékezet Ellen”, a negyvenes évektől a korai kilencvenes évekig végigköveti a revizionizmus fejlődését, hogy bemutassa, hogy a revizionisták túlnyomórészt antiszemita, régi kapcsolataik vannak fasisztákkal, a fehér felsőbbrendűség híveivel és általában fajvédő szervezetekkel, az ő mozgó rúgójuk elsősorban a hitleri uralom és általában a fasiszmus és antiszemita rehabilitálása és a tudományos máz rajtuk nem több, mint rasszista és intoleráns nézeteik rejtegetése.

„Azok, akik azzal érvelnek, hogy a holokauszt tagadóknak meg kell adni a tisztességes meghallgatást, azok képtelenek felismerni, hogy a tagadók törekvése nem az igazság keresése. Ehelyett a rasszizmus, a szélsőséges és a rosszindulatú antiszemita vezérli őket. ... módszertanuk alapja a félrevezetés és hamisítás, és a legtöbb revizionista írat tudományos és visszafogott hangneme csupán kirakat a valódi jellegük és szándékaik elrejtése érdekében.”

Deborah Lipstadt¹³

Ő azt vallja, hogy a revizionisták nem csak holokauszt érvényességére és emlékére jelentenek veszélyt, hanem általában veszélyeztetik magát a történelmet és a tudományt, sőt magát a demokratikus életet, ahogy azt mi ismerjük.

„A holokauszt tagadást nem szabad úgy tekinteni, mint egy sajátos csoport támadását a történelem ellen. Visszautasítja az értelmes elemzést és azt, ahogyan a holokauszt áthatott minden kultúrát. A zsidó történelem elleni támadása támadás az értelmes társadalmak legtöbb alapvető értéke ellen.”

Deborah Lipstadt¹⁴

Lipstadt professzor hosszú ideig nem vette figyelembe a revizionista kihívást, de a revizionista tudomány egyre javuló minősége nem maradhat észrevétlen:

„Az utóbbi időben a tagadók tevékenysége egyre rosszabb indulatúvá és veszélyesebbé vált, nagyrészt azért, mert kifinomultabb lett. A közleményeik, beleértve a „The Journal of Historic Review-et” (Történelmi Szemle) a valódi tudományos közleményeket utánozzák. Ez megzavarja azokat, akik nincsenek tisztában a *Journal* céljaival.”

Deborah Lipstadt¹⁴

Most már tehát válaszol, de csak úgy, hogy kétségbe vonja a szavahihetőségüket, de még mindig elzárkózik attól, hogy vitázzon velük, vagy válaszoljon az egyes megállapításaikra. Szerinte a holokauszt lényegi igazságáról nem lehet vitatkozni.

A javukra billenő erőgyensúly és a bíróságokon és azokon kívül elért sikereik ellenére sem Lipstadt professzor, sem a holokauszt intézmény többi része sem végzi a dolgát valami sikeresen. A revizionizmus és a hatása egyenletesen nőtt, a revizionistákön önbizalom és bizonyosság látszik, míg az intézmény időnként kissé zavarodottnak mutatkozik. A revizionistákból a ravaszkodás sem hiányzik. Mivel a harcban a gyengébb kutya szerepére vannak kárhóztatva,

magukévá tettek egy félelmetesen hatásos passzív-agresszív tartást – a kerekre tátott szemű ártatlanságát, azt állítva, hogy a revizionizmusnak semmiféle ideológiai alapja sincs, pusztán egyfajta módszer az igazság kiderítésére. Azonban bármilyenek legyenek is az ideológiai mozgó rúgók, nagyobbrészt tudományos kutatásokra szorítkoztak, amelyet felelősségtudattal végeztek és félelmetes céltudatossággal, lépésről lépésre haladva szétboncolták az eddigi szentséges holokauszt történetet.

Vegyük csak Raul Hilberg esetét. Hilberg 1961-ben adta ki a *The Destruction of European Jews* (Az európai zsidók kiirtása) c. könyvét. Könyvében, amelyet a holokauszt alapvető megszövegezésének tekintenek, Hilberg leírt egy vállalkozást, amelyet Hitler, aki két érvényes rendelkezést bocsátott ki a népiirtás mozgásba lendítésére, személyesen felügyelt. Ezek a rendeletek különféle szervezetekre vonatkoztak, elsősorban a rendőrségen és a hadseregen belül, amelyek előkészítették, szervezték és végrehajtották ezt a hatalmas, bűnöző vállalkozást. Ez a nézet 25 évig lényegében vitán felül állt, mígnem Arthur Blitz 1976-ban ki nem adta a *The Hoax of the Twentieth Century* (A huszadik század széllhámosága) c. könyvét, és Robert Faurisson 1978-79-ben közzétett két cikket a *Le Mond*-ban azt állítva, hogy a náci gázkamrák nem léteztek. Összeállítottak egy szakértői bizottságot, hogy bebizonyítsák, hogy léteztek a gázkamrák, amelynek Raul Hilberg is a tagja volt. Közvetlenül az eljárás kezdete előtt a *La Nouvelle Observateur* c. francia képeslap folytatott vele egy beszélgetést, amelyben Hilberg elismerte, hogy nincs semmiféle létező okmány, amely igazolná, hogy a nemzeti szocialista hatalom találta ki és tervezte meg a zsidók kiirtását. 1983 február 22-én, a *Holokauszt Túlélők Alapítvány* által szervezett rendezvényen, Hilberg a következőket mondta:

„Ami 1941-ben elkezdődött, az egy olyan pusztító folyamat volt, amelyet előzetesen nem terveztek meg, és semmiféle szervezet nem irányította központilag. A pusztító intézkedéseknek nem voltak tervei és nem volt költségvetése. Azokat lépésenként hajtották végre, egyszerre csak egy lépést. Ez nem úgy valósult meg, ahogy egy tervet kiviteleznek, hanem a gondolatoknak hihetetlen egybeesésével, közmegegyezéssel – a kiterjedt bürokrácia gondolatolvasása útján.”

Ezt megerősítette Hilberg vallomása az első Zundel perben, Torontóban, 1985-ben, majd még abban az évben megismételte könyvének az átdolgozott, második kiadásában, amelyben a következő található:

„Végső elemzésben a zsidók elpusztítása nem annyira törvényeknek és parancsoknak volt a terméke, hanem egy szellemi ügyé, a teljes egyetértésé, az összhangzásé és időbeli egybeesésé.”

Eltételezve egy ilyen közmegegyezésen alapuló, gondolatolvasás útján kitalált és irányított népiirtás képtelenségétől, valamennyire el kell ismernünk, hogy ilyen hosszadalmas kiszendvedésről tanúskodó fordulat csak a lassan csörgedező revizionista erőfeszítések eredményeképp történhetett meg – ráadásul mindezt úgy érték el, hogy közben a revizionistákat bíróság elé hurcolták, bírságolták, börtönbe zárták, merényleteket követtek el ellenük és kiközösítették őket.

A holokauszt intézmény kevéssé szeretett érvekkel válaszolni, annál inkább hatalommal. Jobbára a zsidó szervezetek nyomásának az eredményeként Izraelben, Franciaországban, Németországban, Kanadában, Svájcban, Ausztráliában, Belgiumban, Ausztriában, Svédországban, Dániában, Hollandiában, Lengyelországban és Spanyolországban a holokauszt revizionizmus törvényesen büntethető. A törvény ezekben az országokban bűnnek tekinti a II. Világháború, vagy a holokauszt bármilyen vonatkozásának a megkérdőjelezését vagy felülvizsgálatát, ha az túllép az országok kormánya által felállított határon, mégpedig mindenki esetében, függetlenül a fölkészültségétől és nézetei tényszerű megalapozottságától. Más országokban is büntetik a revizionizmust, mégpedig függetlenül attól, hogy vannak-e ilyen törvényeik (USA, Nagy Britannia, Hollandia, stb.). Az USA-ban a kaliforniai bíróság az IHR (*Institut of Historical review - Történelmi Felülvizsgálati Intézet*) ellen „bírósi figyelmeztetést” intézett a náci gázkamrák létezésének az ügyében. Franciaországban, 1949-51-ben, negyven évvel a 1990. július 13-ai törvényt megelőzően revizionistákat ítélték el az írásaik miatt.

„Azon személyek, akik írásban vagy kimondott szóval bármi olyan kijelentést hoznak mások tudomására, amely tagadja, vagy *arányaiban kisebbiti* a náci uralom időszaka alatt elkövetett azon cselekményeket, amelyek a zsidó nép, vagy az emberiség ellen elkövetett bűnök voltak, hogy szándékosan védje azon cselekmények elkövetőit, rokonszenvet fejezzen ki irányukba, vagy azonosuljon velük, öt év börtönbüntetéssel sújtható.”¹⁶

Történészeket, kutatókat, írókat és kiadókat rendszeresen büntetnek, bebörtönöznek, megszólalási tilalom alá helyeznek, a szülőföldjükről elüldöznek és megtagadják tőlük, hogy máshová költözhesse. A bírósági eljárás alá helyezett revizionistáknak szembe kell nézniük azzal a képtelenséggel, hogy egy revizionista személy bírósági védelme, azaz minden olyan állítás, mely szerint a revizionista álláspontja helyes volt, az maga is a büntett megisméltése, azaz minden olyan tanú, aki egy revizionista álláspontját alátámasztó vallomást tesz, az az igazságügyi szervek óhajára maga is azonnal vád alá helyezhető.

Mindemellett ezekben és a nyugati világ legtöbb országában, még ott is, ahol alakilag nem törvénytelen, a revizionizmus komoly bűnhődés kockázatával járt, beleértve a munkahely elvesztését és a társadalmi kirekesztés megannyi módját. Végezetül a revizionisták mind a fenyegetésként fellépő, mind a valódi erőszaknak a fogadó végén állnak. Valamennyi vezető revizionistának el kell szenvednie a jogi támadásokat, valamennyi szenved a társadalmi és szakmai kirekesztéstől, és sokuknak kellett fizikai, testi támadásokat is elviselniük. A holokauszt revizionizmust manapság, egészen egyszerűen kifejezve, olyannak tartják, mint a korábbi időkben a boszorkányságot, holokauszt tagadónak lenni a civilizált társadalomból való kirekesztettséget jelent ugyanúgy, mint egy pedofil esetében.

Ez a fajta hatalomgyakorlás hozott győzelmeket. A revizionizmust távol lehetett tartani a nagy médiától. A revizionistákat megfosztották attól, hogy részesei legyenek a közbeszédnek, és az intézménynek sikerült elérnie olyan elképesztő visszatáncolásokat, mint Joel Harvardé, aki 1993-ban írt egy disszertációt, amelyben ő megpróbálta (és az én nézetem szerint sikeresen) hitelesen összefoglalni a revizionista/intézményi összeütközést.

„Én most nagyon sajnálom, hogy egy ilyen összetett tárgyban elegendő tudás és felkészültség nélkül dolgoztam, és remélem, hogy ez a rövid kiegészítés meg fogja előzni, hogy a zsidó közösségnek itt, Újzélndban, vagy másutt fájdalmat okoznak, vagy, hogy rossz szándékú csoportok vagy egyének rossz célra használják. ... Most már belátom, hogy a doktori disszertációmban hibáztam, amikor nem elemeztem elegendő súllyal a holokauszttal foglalkozó számtalan szerző indítékait, noha néhányan olyan beállítottsággal írtak, hogy támadják a zsidókat és rehabilitálják a náciakat.”

Joel Harvard¹⁷

A fiatal, zsidó revizionistától, David Cole-től származó alábbi nyilatkozat is, amelyet a joginál gyengébb eszközökkel értek el, és amelyet Irv Rubinnak, a Jewish Defence League (Zsidó Védelmi Liga) akkori vezetőjének faxolt meg, érdemes a teljes egészében történő idézésre:

„Ezt a nyilatkozatot abból az igyekezetből tettem, hogy tisztázzam a holokauszttal és a holokauszt tagadással kapcsolatos jelenlegi nézeteimet. Ahogy mindenki tudja, aki a holokauszt tagadás kérdését nyomon követte, 1991-től 1994-ig engem jól ismertek a mozgalomban, mint egy zsidó holokauszt tagadót (önjellemezésemben: holokauszt revizionistát). Az utóbbi három évben már nincs kapcsolatam a mozgalommal, miután felismertem, hogy tévedtem, és életutam önsors-rontó, és mások számára kártékony volt. Az utóbbi néhány évet úgy töltöttem el, hogy hallgattam a tagadási mozgalomban töltött időszakom tárgyában. A hallgatásomat főleg az afőlötti szégyenem okozta, amit az életemmel tettem, és az a kívánságom, hogy elhatárolódjam attól az élettől.

Az előéletem miatt szeretném leszögezni, hogy nincs kétség bennem a tekintetben, hogy az európai zsidók második világháborús holokausztjában a náci gázkamrákat használták a zsidók elleni népirtás kísérletében. Mind a kelet-európai, mind a nyugat-európai táborokban olyan gázkamrákban gyilkolták a zsidókat, amelyek olyan mérgező gázokat alkalmaztak, mint a Ciklon B és a szénmonoxid (az auschwitzi táborban pl. Ciklon B-t használtak a gázkamrákban). Ennek a bizonyítékai elsöprők és félreérthetetlenek.

A náci szándéka az volt, hogy minden európai zsidót megöljenek és e megkísérelt népirtás áldozatainak a végleges száma hatmillió volt. Ez az embertelenséget, amely egyedülálló a maga nagyságában és mértéktelenségében, soha sem szabad elfelejteni.

Az én tagadóként eltöltött négy évem során engem tönkretett az öngyűlölet és utálkozás, egy olyan tény, amelyre a bírálóm közül sokan nagyon hamar rámutattak. Tény, hogy ez az öngyűlölet sokak számára volt nyilvánvaló, de én túl vak voltam ahhoz, hogy észrevegyem. A gyűlöletet, amelyet magam iránt éreztem, kivetíttem a népemre. Elcsábított az áltörténelmi képtelenség és az okosan hangzó, de üres elméletek, és a figyelemfelkeltő szövegek. Amikor végre kinyíltak a szemeim, hála néhány jó és kedves barátomnak, akik nem voltak hajlandók letenni rólam még akkor sem, amikor a legrosszabb állapotomban voltam, én elszörnyedtem azon, amit tettem. Az ösztönöm azt súgta, hogy meneküljek el, és soha többé ne nézsek vissza, de mára megértettem, hogy tartozom azzal a népemnek, amelyet megsértettem, hogy határozottan megtagadjam a korábbi nézeteimet. Nem csak annak a sok embernek tartozom mély megbánással, akiket haragra gerjesztettem, és a barátoknak és a családnak, akiket megsértettem, hanem főként a holokauszt túlélőinek, akik csak tisztelgetet és együttérzést érdemelnek, és nem az áldozati sors megismétlését.

Emiatt hadd ajánljam föl a fölsorolt emberek számára a legalázatosabb és nagyon, nagyon őszinte bocsánatkérésemet. Sajnálom, amit tettem, és sajnálom a fájdalmat, amit okoztam.

Most, hogy tisztáztam a nézeteimet, az is kötelességem, hogy tisztázzam magam azokkal a videó „dokumentációkkal” és médiaszereplésekkel kapcsolatban, amelyekben 1991. és 1994. között részt vettem. Ezek a „dokumentációk” csupán szalagra fölvevett szemétség, amely telve van öngyűlölettel és álértelmiségi értelmetlenségekkel. A „média megjelenéseim” számomra csak szégyent jelentenek. Az üveges tekintetem, megtévesztő érvelésem és mellébeszélésem a beszélgető műsorokban való föllépéseim alkalmával remélhetőleg minden értelmes nézőt ráébresztett arra, hogy én egy olyan ember voltam, akinek nem sok köze volt a valósághoz.

A tudomásomra jutott, hogy Bradley Smith még mindig szerepelteti az egyik videó felvételemet az egyetemeken közzétett hirdetései között. Emiatt le kell még rögzítenem az alábbi, kiegészítő bejelentéseimet: Ezt a videót az én hozzájárulásom nélkül hirdetik, és én most elárulom erről a videóról, hogy értéktelen. Bradley Smith nem történész, a tagadás pedig nem „történettudományos terület”. Az egyetemi hallgatóknak másfelé kell fordulniuk, ha meg akarják ismerni a holokausztot. Ezeknek a hallgatóknak mondanám, hogy pontos ismeretekért olyan könyvekbe nézzenek bele, mint Hilberg-től a „Destruction of the European Jews (Az európai zsidók elpusztítása), Yahil-tól a „The Holocaust” és Dawidowitz-től a „War against Jews” (Háború a zsidók ellen). Ha a tanintézetük könyvtárában ezek a művek nem találhatóak meg, rendeljenek másolatokat. „David Cole” videóit figyelme se méltassák, azzal a kivétellel, hogy igazságosan leleplezik őket, mint szélhámosságokat.

Hálás vagyok, hogy alkalmat adtak nekem, hogy megtehessem ezt a nyilatkozatot. Ezt a nyilatkozatot szabad akaratomból és minden kényszerszertől mentesen tettem meg, és készséggel, sőt boldogan adom át Irv Rubin úrnak a Zsidó Védelmi Ligánál, hogy a lehető legszélesebb körben terjessze. Ez a nyilatkozat a nézeteimnek a legidősebb és pontos összeállítására és érvénytelenítésem minden korábbi írásomat, videómat, vagy megnyilatkozásomat. Köszönöm, hogy lehetővé tették, hogy a múltamat tisztázzam.”

David Cole¹⁸

Az efféle győzelmek ellenére még mindig igaz, hogy meglepően kevés tényleges bizonyíték támasztja alá az intézményesített holokauszt történetet, és az embereknek föl kell tenniük a kérdést, hogy miképp lehetséges, hogy egy ilyen hatalmas és összetett vállalkozás, mint ilyen óriási számú embernek a megtervezett és mechanikus kivégzése, a nélkül zajlott le, hogy világos bizonyítékok sorát hagyta volna maga után, akár dokumentált, akár tárgyi formában. A taktikát és stratégiát illetően a holokauszt aktivisták valamiféle nem győzelemre álló helyzetben vannak. Ha vitatkoznak a revizionistákkal, azzal hitelt érdemlőnek tüntetik fel őket és elfogadják, hogy a holokauszt is vitatható téma. Ha elutasítják, hogy vitázzanak velük, ahogy jobbra teszik, akkor kiteszik magukat a vádnak, hogy valamit rejtegetniük kell.

Az Internet pedig mindent megváltoztatott. A revizionista anyagok, amelyek korábban láthatatlanok voltak, egyetlen egérvattintással elérhetőek, és az embernek nem kell valamiféle kétes könyvesboltba mennie, hogy megszerezze őket. Az online könyvterjesztők, akik vállalták, hogy készletezik a revizionista anyagokat, óhatatlanul újabb megbecsülést szereztek nekik. Delejelevek és hírcsoportok támogatták és felgyorsították a vitát. Oly sok mindent lehet elmondani, oly sokkal gyorsabban és annival több embernek, hogy - legalábbis pillanatnyilag - senki sem tudja az embereket megállítani abban, hogy elmondják és olvassák.

A revizionista irodalom olvasásakor egyfajta bizakodást érez az ember. Nem csak azt, hogy a revizionisták azt hiszik magukról, hogy igazuk van, hanem hogy a jövő náluk van. 1988-ban, Ernst Zundel második perének idején magára Ernst Zundelre utalva írta Robert Faurisson:

„Lehet, hogy Zundel még egyszer börtönbe megy a kutatásai és a meggyőződése miatt, vagy deportálással fogják fenyegetni őt. Mindez lehetséges. Bármi megtörténhet, amikor ilyen szellemi válság van, és a történelemfelfogás ilyen mértékű átfogalmazása folyik. A revizionizmus e század végének az óriási szellemi kalandja. Bármi történjék is, Ernst Zundel már most győztes.”

De miképp történhetett ez meg?

Minden bizonnyal ez az intézmény legerősebb fegyvere – a revizionista álláspont nyers hihetlensége. Hogyan történhetett meg egy ekkora csalás? Hogyan lehettek annak a sok túlélőnek a vallomásai hamisak? Hogy lehetséges, hogy azok a dokumentumok, bár nem valami pontosak, hamisítottak legyenek? Athur Butz adta az ő úttörő, revizionista munkájának „A huszadik század szélhámossága” címet, de egy ilyen méretű és természetű szélhámosság meghaladja a hihetőséget. Az összeesküvés elméletek ritkán meggyőzőek, tehát a revizionista álláspont pusztán képtelensége tudatja velünk, amit tudnunk kell. Ha a revizionizmus valaha is hitelt fog érdemelni, akkor be kell mutatnia, hogyha hamis az általunk ismert holokauszt történet, akkor hogyan jött létre.

Az első beszámolókat a zsidóknak a németek általi tömeges lemészárlásáról 1942. tavaszán terjesztették a zsidó és cionista ügynökségek, és tették közzé a zsidó sajtóban. Ezek a semmivel meg nem erősített beszámolók azonnali és példa nélkül álló hitelre tettek szert azáltal, hogy a BBC visszasugározta Lengyelországba (egy ízben jiddisül), és hogy az amerikai sajtó, elsősorban a New York Times megismételte. Ezek beszéltek először megsemmisítésről, de nem csak gáz használatával. E beszámolók szerint a zsidókat halálra gőzölték, megfullasztották, halálra sajtolták, áramütéssel és természetesen gázzal végezték ki. Csak később, a szovjet illetékesek által a majdaneki és auschwitzi tábor 1944-es és 1945-ös fölszabadítása után összeállított beszámolóikban bukkan föl a gázosítás, mint a kivégzés legfontosabb módszere, és még később, mint az egyik eleme a zuhany-gáz-hamvasztás sorrendnek, ami ma a holokauszt történet lényegét alkotja.

Ezek a szovjet jelentések, és még néhány más a Világ Menekültügyi Igazgatóságtól (World Refugee Board) azok, amelyekből a ma közismert történet kibontakozik. Az áldozatokat szétválogatásra kiszállítják a vonatokból. Azokat, akiket kivégzésre jelölnek, olyan intézményekbe viszik, amelyeket úgy terveztek, hogy fertőtlenítő létesítménynek tűnjenek. Ott őket nemek szerint elkülönítik, és öltözőkbe vezetik, ahol levetkőznek. Azután - alkalmanként 6-700-at - zuhanyozóra emlékeztető, hatalmas terembe vezetik őket. Amikor a terem tömve van, a tetőn lévő nyílásokon át Ciklon B szemcséket szórnak be, és ahogy a hőmérséklet emelkedik, azok hidrogén cianid gázt bocsátanak ki. Öt-tizenöt percet tesz ki, hogy az áldozatok

meghaljanak, akiket az SS személyzet üvegezett figyelő nyílásokon keresztül tart szemmel. Körülbelül félórás időtartam áll rendelkezésre, hogy egy szellőztető rendszer a gázt eltávolítsa, ami után egy zsidó Sonderkommando (különítmény) gázálarcban, gumicsizmában, kesztyűben, kampókkal és gumitömlőkkel bemegegy, hogy kiszabadítsa, leöblítse és elszállítsa a hullákat. A hullákat hullaházakba viszik, ahol az arany fogakat, stb. fogókkal kiszedik, majd a krematóriumokba szállítják, ahol porrá égetik őket. Ha a hullák mennyisége túl sok a krematóriumok számára, akkor a maradékot különlegesen tervezett, nyílt égető gödrökbe szállítják.

De ha egy szöveg nem igaz, érdekes azon elgondolkodni, hogy miképp alakult úgy, ahogy alakult. A lehetséges választ Európának a vizsgált eseményeket megelőző 50-100 éves történelmében találhatjuk meg. Ebben az időszakban hatalmas embertömegek mozogtak nyugat felé, akik között sok volt a zsidó, és akik közül sok Németországba, vagy azon túl ment. Egész Közép- és Nyugat-Európában, de különösen Németországban ez gondokat, és a járványoktól, különösen a tífusztól való félelmet okozott, ezért sok fogadó hatóság azon volt, hogy tömeges fertőtlenítő és rovtalanító eljárásokat fejlesszen ki és állítson üzembe. Ezek mozgatható és állandóhelyű gőz és zuhanyozó tömegfürdők voltak, és a ruhanemű gázzal való fertőtlenítésére szolgáló, állandóhelyű berendezéseik is voltak. A fertőtlenítésre szolgáló gáz természetesen hidrogénianid gáz volt Ciklon B szemcsék formájában.

A gáznak tetvetlenítésre és rovtalanításra való használatát be kell helyeznünk annak a háttérbe, hogy a Nagy Háborúban, valamint egyéb összecsapásokban, legyenek azok valóságok (pl. az olaszok Abesszíniában), vagy kitaláltak (pl. a marslakók „A Világok Háborúja” c. rádiójátékban, 1938-ban) valóban használtak mérges gázt fegyverként. Azt is figyelembe kell venni, hogy a gáz használatának a csatatereken történt 1915-ös bevezetése után kezdtek megjelenni a civilek elgázosításáról szóló történetek az embertelenségekről szóló propagandában. 1916. márciusában a Daily Telegraph arról számolt be, hogy az osztrákok és a bulgárok több százezer szerbet gyilkoltak meg mérgező gáz alkalmazásával.

Durván ebben az időben kezdték a halotthamvasztást növekvő mértékben alkalmazni, hogy a hulláktól megszabaduljanak, mégpedig a járványok áldozatainak az esetében tömegméretekben. A hamvasztás alkalmazását a hullák megsemmisítésének céljára a német nemzetiszocialista hatalom – egy olyan hatalom, amely ismert volt a technológia iránti modern viszonyáról – messzemenően támogatta, és amelyet széles körben használt az eutanázia programjában. A hamvasztásnak az eutanázias ölés esetében történt alkalmazása azt az általános gyanút keltette, hogy a célja az volt, hogy gázzal történt mérgezés esetében eltitkolják a halál okát, mert arról széles körben (és tévesen) azt hitték, hogy látható torzulásokat okoz (ma sokkal valószínűbbnek tartják, hogy az eutanázia programban a halál oka halálos injekció volt). Így a hamvasztást a lakosságnak a halál okát illető megtévesztésére szolgáló intézkedéssel hozták kapcsolatba. A valóságban a fertőtlenítésnek és hamvasztásnak mindezek a technikáit, amelyeket a felvilágosult nyugat-európaiak úgy tekintettek, mint a modernizmus élvonalát, az európai tömegek nagy része – különösen a rendszerint szegény, konzervatív és nagyon babonás bevándorlók, különösen a kelet-európai zsidó tömegek, akiknek ráadásul vallási fenntartásaik voltak a közös levétközéssel és a hamvasztással és egyebekkel kapcsolatban – a legnagyobb gyanakvással szemlélték.

Ez nem valami örült gondolat, ha az ember beleképzei magát egy szegény zsidó bevándorló bőrébe, aki a cári Oroszország körülményei elől menekül. Kimerülten és rémülten, hasonlóan kimerülten és rettegő emberek társaságában megérkezik a német határállomásra, ahol egyenruhás őrökkel és hivatalnokokkal szembesül, akik egy alig értett nyelven kiabálnak vele. El akarják különíteni őket a férfi- ill. nőtársaiktól, levétköztetni, nagy, hideg, ijesztő csarnokokba terelni. Hallottak mindenféle történeteket, miközben ott állnak meztelenül és borzongva és várnak arra, amiről azt mondták nekik, hogy víz, de néhányan attól félnek, hogy gáz lesz. A helyzetet egy meglepő forrásból származó beszámoló szemlélteti – Ingrid Rimland.

„Nagyon jól emlékszem egy ilyen „élményre” valamikor 1944-ben. Ez a Wehrmachtnek a keleti frontról való visszavonulása idején történt, amikor nemzetiségileg németek hatalmas menekülő szekérsorai vonultak nyugat felé ló vontatatta kocsikon, a Német Hadsereg védelme alatt, miközben az éhség és hideg miatt rettenetes nehézségeket éltek át, örökké a hátukban az előre nyomuló Vörös Hadsereggel.

A családom a német eredetű mennoniták közé tartozott, egy fundamentalista keresztény közösséghez, amely 1789-ben ment Ukrajnába, de mi még mindig németnek tartottuk magunkat, és még mindig németül beszéltünk. Az 1917-es bolsevik forradalom óta – amelynek az idején a nagyanyám még fiatalasszony volt, az anyám meg mindössze 4 éves – a kommunisták kegyetlenül üldözték a népemet. Sok unokatestvérem, nagynéném, nagybátyám és még több távoli rokonom tűnt el az etnikai tisztogatások során. Ez az üldözés a születésem előtt kezdődött és 1938-ban vált végzetessé, amikor kiterjedt minden 14 év feletti férfira. Az apámat is száműzték Szibériába, 1941-ben, amikor én még csak ötéves voltam, és az egész családom csak az utolsó pillanatban menekült meg a száműzetéstől, szó szerint órákkal azelőtt, hogy

a német hadsereg lerohanta Ukrajnát az év szeptemberében – csak hetekkel az után, hogy az apámat örökre elvitték tőlünk.

Amikor két év múlva, 1943. őszén (a részünkről) önkéntes visszavonulásunk Németországba megkezdődött, már csak négyen maradtunk: nagyanám, a csecsemő húgom és én. A családnak többi tagját vagy Szibériába száműzték, megölték, vagy egyszerűen csak eltűntek az 1917-et követő szörnyű évek felfordulásában. Most pedig rohantunk az életünket menteni a Vörös Hadsereg elől – szinte kizárólag asszonyok és gyerekek.

Valamikor 1944-ben léptük át a nácik megszállta Lengyelország határát, hogy hivatalosan németként honosítsanak. Úgy emlékszem a városra, hogy Litzmannstadt-nak (Lodz) hívták, de nem vagyok biztos.

Legelőször azonban tetvetlenítésre kellett mennünk. Ez természetes! Amennyire tudom, ez rendszeresítve volt mindenki számára, aki belépett a németek megszállta területre, és nyilván, ha magába Németországba, kötelező egészségügyi óvintézkedésként a járványok, különösen a tífusz megelőzésére, amit a tetvek terjesztenek. Azokban a napokban mindenki, aki keletről jött, meg volt fertőzve tetvekkel – oroszok, lengyelek, németek, zsidók – katonák és civilek. Nem volt annak módja, hogy az ember ne legyen tetves, hacsak nem tetvetlenítették. Fölszállattak bennünket egy hosszú vonatra. Hogy ez a vonat elvitt bennünket egy épülethez, vagy egy épületben volt a vége, már nem tudom. Valahogyan elterjedt a hír, hogy minket el fognak gázosítani. Fogalmam sincs, ki kezdte. Emlékszem, hogy hétéves gyerekként mennyire meg voltan rémülve.

Mindnyájan meztelenre vetkőztünk, a hajunkat lenyírták, és akkor, miközben mindnyájan, öregek és fiatalok, hosszú padsorokon ültünk, valószínűleg fertőtlenítővel is kevert víz és szappan záporozott ránk a felettünk lévő zuhanyrózsákból. Nem emlékszem a megkönnyebbülésre, csak a félelemre. Ehhez hasonlóan terjedt az a rémhír is a vonaton, hogy a németek „sárga”, feltehetőleg zsidó „vért” keresnek úgy, hogy kilyukasztják a fülcimpánkat. Ez hasonlóan rémületbe ejtett.

Ingrid Rimland

Így ezek a szovjet jelentések a zuhanyzó-gáz-hamvasztás eljárásnak a most részletezett leírásával - amelyek egyéb, zsidóknak és másoknak a németek által végzett megsemmisítéséről szóló rettenetes beszámolók után három évvel kerülnek elő - a gáznak civilek elleni fegyverként való használatától és a hamvasztástól, mint a holttestek megsemmisítésének új és szokatlan módszerétől való európai félelem összefüggésében, minden bizonnyal alapvetők voltak a ma ismert hookauszt, gázkamra történet alapjainak a lefektetésében. Biztos, hogy azok miatt a beszámolók miatt a zuhanyok pusztá jelenléte, a fertőtlenítő gázkamrák és a halotthamvasztók önmaguktól váltak az emberek tömeges elgázosításának a bizonyítékává.

Ily módon, amikor a nyugati hadseregek Belsenben, Dachauban és Buchenwaldban átmentek a német koncentrációs táborokon, azaz olyan helyeken, amelyekről ma tudjuk, hogy *ott nem volt tömeges megsemmisítésre szolgáló rendszer*, és látták a csontsovány, beteg bennlakóknak és a színtelen hullák hegyeinek a ma jól ismert képeit, és felfedezték a lezárt termeket, a zuhanyozókat és a halotthamvasztókat, amelyekről *ma tudjuk, hogy csak fertőtlenítésre és rovartelenítésre használták őket*, és találkoztak olyan rabokkal, akik készek voltak arra, hogy tömeges kivégzésekről szóló meséket adjanak elő, akkor ők képesek és készek voltak arra, hogy mindent a hallottaknak megfelelően értelmezzenek, nem pedig, mint ami, legalábbis ebben az esetben, az igazság volt.

Bármilyenek voltak is a körülmények a német táborokban a háború folyamán, 1945-re és Németország végleges vereségének az idejére a rendszer, különösen a táborrendszer összeomlott, és a körülmények rettenetesek voltak, és ennek az összeomlásnak az eredményével találkoztak a nyugati hadseregek. Az amerikaiak és a britek látták mindezt, és a legrosszabb módon úgy filmezték és fényképezték le, mint a tervezett népiártás egyértelmű bizonyítékát, ahelyett, hogy annak vették volna, ami volt: általában Németország, különösen pedig a táborrendszer összeomlásának az eredménye a szövetségesek szőnyegbombázási rohamainak a hatása alatt, elsősorban tífuszjárvány formájában.

Noha nem lehet biztosan kizárni, hogy egyesek eme hatóságok közül tudták, hogy egy mítoszt híresztelnek, valószínűnek látszik, hogy azok a zsidó hatóságok, amelyek először terjesztették a megsemmisítésekről szóló jelentéseket, zsidó társaik iránti valódi együttérzésből tették, tudván, hogy a németek heves támadásai alatt álltak, akik ama első jelentések idején kezdték kibontakoztatni a zsidók elleni támadásukat a keletre történő, embertelen deportálás megkezdésével. De mi van a dologban szerepet játszó többi kormánnyal – az amerikaiakkal, a britekkel és a szovjetekkel? Ezek a kormányok nyilván örültek annak, ha akármivel vádolhatták a németeket, és valószínűleg nem volt ellenükre a bizonyítékok bizonyos mértékű meghamisítása, ha érdekükben állt. Végül is ugyanezek a hatalmak képesek voltak arra, hogy folytassák Németország vádolását több mint 4000 lengyel lemészárlásával Katynban – egy olyan tettel, amelyről pontosan tudták, hogy a szovjet NKVD követte el. Tény, hogy az egyetlen eset, amellyel kapcsolatban bizonyíték van arra, hogy kitervelt hamisítás történt, az a majdaneki tábornak a Vörös Hadsereg általi felszabadítása, amikor is a szovjet hatóságok hónapokra lezárták a tábor, majd utána bemutattak a világnak néhány nagyon kétes bizonyítékot a zsidók

tömeges megsemmisítéséről. Egy hasonló, tudatos hamisítás előfordulhatott Auschwitzban is. Mindenesetre, akár szándékosan, akár nem, a történet már készen állt arra, hogy a magasba emelkedjen.

Bármilyen történet, igaz vagy hamis, könnyedén terjed, ha vannak hamisítások, kufárok és hiszékenyek, és ez sokkal inkább így van, ha mind a három együtt van. A holokauszt esetében mindháromból sok volt. Ha lefelé haladunk a szolgálati úton, a nürnbergi perben rengeteg olyan példát találunk, amikor a legyőzöttek állítólagos bűneit a győztesek fogalmazták meg. A nürnbergi kihallgatók, miközben az igazság kiderítése érdekében átvergődtek az állítólagos szemtanúk vallomásain, hitték, hogy voltak gázkamrák. A katonai kihallgatók, miközben átvették és átöklözték magukat a védtelen vádlottakon, hitték, hogy voltak gázkamrák, és ők csak azt kísérlék meg, hogy kiszedjék belőlük az igazságot. A deportálásokat tapasztalatlan és sérelmekkel telített túlélői pedig elképzeltetetlen érzelmekkel voltak eltelve, beleértve a gyűlöletet és bosszúszomjat is, és minden bizonnyal készek voltak elhinni, hogy voltak gázkamrák, és hogy ők csak az igazat mondják. Végül is nem volt Európa, a táborokat is beleértve, tele a gázkamrákról szóló beszámolókkal, és akárhogy is, ez vagy az nem látta azokat? Ami a vádlottakat illeti, sokan maguk is bizonytalanok az igazságot illetően, és valószínűleg teljesen megzavarodva a megsemmisítésről szóló vádaktól, valószínűleg jól felfogott érdeküknek tartották, ha nem térnek el attól, amit a bíróság már befejezetten eldöntött. Néhányan talán még megnyugvást is találtak abban, hogy világhírnévre tesznek szert, amikor felmásztak az akasztófák alá, és - akárhogy is tekintjük - talán egyszerűbb volt mindent bevallani, hogy véget vessenek a szenvedésnek - a magánzárkának és az alvástól való megfosztásnak, a korbácsolásnak, a családjukkal és a szeretteikkel kapcsolatos fenyegetéseknek és az állandó megalázásnak.

Minket nem kell meggyőzni arról, hogy a zsidó vezetőség minden bizonnyal kész volt arra, és készséggel megtette, hogy egy ilyen mesét terjesszen és elhiggyen. A zsidók rengeteget szenvedtek a nemzeti szocializmus idején - ezt senki sem tagadja, sem a revizionisták, sem a nem-revizionisták. Üldözték, kitelepítették és bántalmazták őket. Erőszakosan deportálták, embertelen munkatáborokba börtönözték, ahol ezrek és ezrek haltak meg a kimerültségtől, a hiányos táplálkozástól, a rossz bánásmódtól. Keleten sok zsidót még agyon is lőttek. A zsidóknak nincs sok okuk, hogy szeressék a németeket.

De nem ez volt az első eset, hogy a zsidók igaz vagy hamis történeteket, esetleg a kettő keverékét, terjesztettek a szenvedéseikről. A holokauszt csak a legutóbbi, noha a legrosszabb a szomorú csapásoknak abban a sorában, amely a zsidó népet érte, és Hitler jól megfér a fáraókkal, Amalekkel, Hamannal, Tomas de Torquemadával és Bogdan Hmielnickivel - valamennyien a zsidó mártírológia régi, gyűlölt szereplői. Nem is ez volna az első eset, hogy a zsidó krónikások (vagy - ami azt illeti - bármilyen más krónikás) élt valamilyen mértékben a költői szabadsággal, amikor leírta a zsidó szenvedéseket. A Talmud mondja el, hogy a második templom lerombolásakor - amelyet a zsidó történelem a holokauszt egyetlen történelmi előzményének tekint - a rómaiak négy milliárd zsidót mészároltak le. Olyan sok volt a zsidó vér, hogy „árhullámként köveket görgött ki a tengerhez”, és négy mérföldes sávban megfestette a tengert. A zsidók hulláit „kerítésoszlopoknak” használták, a zsidó gyerekeket pedig a Tóra tekercseikbe göngyölték, és 65 milliót élve elégették”. Ebben a szöveggörnyezetben kissé jobban megértjük Elie Wiesel megnyilatkozásait:

„Tőlünk nem messze egy gödörből lángok világítottak. Valamit égettek. Egy teherautó húzott a gödör mellé és beöntötte a rakományát a gödörbe. Kisgyermekek voltak. Csecsemők! Igen, én láttam, a saját szememmel. ... Gyermekek a lángokban (csoda, hogy az óta elkerüli a szememet az álm?). Mi is odamentünk. Kissé távolabb volt egy másik, nagyobb gödör a felnőtteknek. „Apa” - mondtam - „ha ez így megy, én nem akarok tovább várni. Én nekimegyek a villanyos szögesdrótkerítésnek. Az is jobb, mint órákig a lángokban heverni.”¹⁹

Azonban egy ilyen nagyságrendű történet elhitetéséhez sokkal több olyan hiszékeny ember kellett, mint néhány túlhatalmú politikus és katona, és néhány ezer sérült lelkű és megtört túlélő - kivéve azt a néhány, átlátással rendelkező cinikust a brit, amerikai, szovjet és zsidó vezetőség csúcán - akik valóban el is hiszik. Igaz, hogy kevés komoly bizonyíték volt, de ami volt, azt könnyen be lehetett illeszteni a képbe. Végül is mindenki tudta, hogy a németek elkötelezték magukat a zsidók szándékos, tömeges megsemmisítése mellett, ezért a „különleges bánásmód” és a „keletre való deportálás” csak a megsemmisítés eufemizmusa lehet, és minden lezárt helyiség, amely a krematóriumhoz csatlakozott, különösen, ha gázzal való fertőtlenítésre használták, biztosan kivégző gázkamra volt.

Ha egyszer megvan a kellő lendület, már csak egy széleskörű „kínai suttogás” játékra van szükség, hogy az a holokauszt meséhez vezessen, amely a zsidók szörnyű háborús szenvedéseiben fogalmazódott meg, amelyet a képzeletnek megfelelően festettek le a filmhíradók

és képriportok, amelyet Nürnbergben és az azt követő perekben keretbe foglaltak és formába öntöttek, aztán, ami végül a legeslegfontosabb, később vallásos dogmává alakítottak. Hozzuk mindezt kapcsolatba a zsidók által megszállt nyugati világgal és annak a maga kétértelmű viszonyával a zsidókhoz és a zsidó szenvedéshez, a nagyon is valódi és nem régi szenvedés miatt lelkiileg sérült zsidó népeiséggel, a rendkívül befolyásos zsidó kultúrával, amely a szenvedést az önazonosságának a középpontjába helyezi, és a cionista vezetőséggel, amely kétségbeesetten igyekszik megszerezni a világ rokonszenvét a palesztinai zsidó állam érdekében, akkor azt, hogy egy ilyen történet gondolata, még ha nem is igaz, egyetemesen elfogadottá válják, nem is olyan nehéz elhinni.

Elvégre az emberek valamikor azt hitték, hogy a föld lapos, és négy elefánt hátán ül, amelyek egy teknősbékán lovagoltak. Azt is hitték, hogy a föld a világegyetem középpontja, és ugyanolyan hevesen és ugyanolyan meglapozottan üldözték a kételkedőket, mint ma teszik a holokauszt revizionistákkal. Az emberek manapság elhiszik, hogy J.F.Kennedyt egy magányos fegyveres lőtte le egy varázsgolyóval. Hisznek az asztrológiában és a jóvendőmondásban, a testi aurában és testen kívüli élményekben. Elhiszik, hogy Izrael népét a pusztában nappal egy füstoszlop, éjjel egy tűzoszlop vezette, hogy Jézus szűztől született, meghalt és feltámadt, és hogy Mohamed próféta, miután látta Mekát és Jeruzsálemet, fölemelkedett a mennybe. Miért ne, ha azt is elhiszik, hogy Palesztina népnélküli föld volt egy földnélküli nép számára! Mi olyan nehéz abban, hogy elhiggyék hatmillió zsidónak a tervezett és előre megfontolt lemészárlását korszerű, ipari módszerekkel, hogy millióikat vonatra rakták és elszállították őket az iparszerű gyilkoló központokba, ahol egyszerre ezreket adnak halálra a hatalmas mészártermekben, hogy a testüket hamuvá égették és a csontjaikat porrá őrölték? Az emberek hisznek a mennyben és a pokolban, miért ne hinnének a holokauszt poklában?

Harc a szellemért

Egy barátom és munkatársam a szolidaritásban a palesztinokkal írta:

„(Az ön írása) végső soron a rasszizmusnak ugyanazokat az erőit szolgálja, amelyek megengedik a zsidó katonáknak, hogy hidegvérrel gyilkolják a palesztinokat. A náci nem csupán kimondták, hanem napi, közvetlen cselekményeikben megvalósították a faji rangkülönbségről szóló elveiket. Őlték azokat az embereket, akikről azt hitték, hogy veszélyeztetik az árja faj tisztaságát és felsőbbrendűségét, a testileg vagy értelmileg fogyatékosokat, a cigányokat, a homoszexuálisokat, a szlávokat, a lengyeleket, a zsidókat. Azon mesterkedni, hogy milliókat elgázósítottak, vagy más módszerekkel öltek meg, szerintem megfutamodás a központi politikai kérdéstől: attól, hogy a rasszista ideológiák alapvetően gyilkosak, és ha az emberek, akik magukévá teszik, hatalomra jutnak, ők szó szerint is gyilkosok lesznek. Mi más számít? Komolyan gondolja, hogy ha bebizonyítja, hogy százezer zsidót, szlávot vagy lengyelt lelőttek elgázosítás helyett, bármilyen változást fog hozni a tekintetben, hogy minek tekintik Izrael államát, vagy hogy az izraeliek minek tekintik magukat, vagy Európa bűnösségében (amelyet természetesen áthelyeztek a palesztinokra), vagy hogy fognak-e szankciókat alkalmazni Izraellel szemben, vagy megszüntetni a pénzületi támogatását?

Ezek nehéz kérdések. A holokauszt revizionizmusról való írás ad-e neki olyasfajta hitelességet, amelyet nem érdemel meg? Ad-e a revizionizmus a nemzeti szocialista ideológiának olyan hitelességet, amelyet nem érdemel meg? Kibogozhatatlan kötelekkel hozzá van-e kötve a holokauszt revizionizmus a fasizmushoz, rasszizmushoz és antiszemitizmushoz, és ha igen, akkor már nem kell tanulmányoznunk? Rosszabb-e a nemzeti szocializmus, mint sok más ideológia, pl. a sztálinista marxizmus, amelyet alkalmasnak tartunk a tárgyilagos vizsgálatra? A holokauszt igazságának, vagy az ellenkezőjének a megerősítése hatással van-e a palesztinoknak az izraeli elnyomás elleni harcára?

Hogy mindez mit ér, arról a következőt gondolom: előítélet nélkül írni a holokauszt revizionizmusról mindenképp ad neki bizonyos hitelességet, amit ma már nyilvánvaló okokból meg is érdemel. A holokauszt revizionizmus nem kötődik elválaszthatatlanul a fasizmushoz, rasszizmushoz és antiszemitizmushoz, noha megértem, hogy miért tűnhet úgy. A revizionista tudomány elkerülhetetlenül megnöveli a Nemzeti Szocializmus hitelét a tekintetben, hogy ajtót nyit annak a lehetőségnek, hogy a nemzeti szocializmus nem volt olyan kimondhatatlanul szörnyű, mint amilyennek festik. Hogy ezt megérdemli-e, vagy nem, az a tudomány eredményeitől függ. Arra, hogy a nemzeti szocializmus rosszabb volt-e, mint sok más ideológia, amelyet úgy ítélünk meg, hogy érdemes az elfogulatlan tanulmányozásra, a válaszom az, hogy nem tudom.

Nekünk azonban jogunk van a kutatáshoz. A valódi bűn, amelyet a nemzeti szocialisták elkövettek, a kirekesztés, jogfosztás, kitelepítés, leigázás, a mulasztásos és szándékos ölés és elüldözés, csak azért, mert ők az a nép voltak – szörnyű volt. Nincs szükség gázkamrákra ahhoz, hogy a zsidók célbavétele, csak azért, mert zsidók, rendkívüli és elfogadhatatlan legyen.

Mindazonáltal, ha a zsidók célbavétele nem ment el a megsemmisítésig, ha nem voltak gázkamrák, és ha nem hat millió zsidó halt meg, akkor tudnunk kéne, és ha szükséges, megvizsgálni a következményeket. Ha van valami ok arra, hogy miért nem kéne ezt a dolgot vizsgálni, akkor annak a terhe, hogy megmondják, hogy miért, azokon van, akik megtagadják tőlünk a jogot. Azok, akik megtagadnák tőlünk a jogot, megpróbálták megmondani, hogy miért, de – ahogy én látom – nyomorultul megbuktak.

De mit számít, hogy hány zsidót öltek meg, milyen módon és milyen szándékkal? A gyilkosság az gyilkosság, és egyetlenegy is túl sok. Mi változik attól, hogy a holokausztot beigazolják-e, vagy nem? Lesz ennek bármilyen hatása Izrael állam helyzetére és a palesztinokkal szembeni viselkedésére? Ezek a kérdések, amelyekre nagy erővel kell összpontosítanunk.

A holokauszt nem csak gyilkosság. Még csak nem is csak tömeggyilkosság. Sőt, még csak nem is népirtás. Rengeteg gyilkosság, tömeggyilkosság, sőt népirtás volt már, de egyikről sem emlékeznek úgy meg, mint a holokausztról. A holokausztot az emberi történelem legsúlyosabb büntetnének tartják, és nem azért, mert több embert öltek meg, vagy kegyetlenebbül öltek meg, vagy értelmetlenebbül öltek meg. Azt tartják, hogy három millió lengyel zsidó halt meg a holokauszt során. A történelem ugyanezen szakaszában ugyancsak három millió lengyel nem-zsidó, de a zsidókat, ahogy a nekik szentelt megemlékezés nyilvánvalóvá teszi, fontosabbnak tartják. Ötven millió ember halt meg a második világháborúban, de csak a zsidók érdemelnek meg egy holokausztot.

Vajon azért van ez, mert csak a zsidók kiirtását célozták meg csak azért, mert zsidók voltak, és mert csak a zsidókat végezte ki olyan hideg, előre megfontolt, korszerű módon egy olyan fejlett, liberális és felvilágosodott nép a keresztény Európa közepén? Vajon, ha a revizionisták bebizonyítanák, hogy a zsidók nem megsemmisítendő célpont voltak, ha nem voltak gázkamrák és nem volt hatmillió, akkor nem volna holokauszt? Akkor a zsidók a történelem egy tragikus időszakának csupán valamivel tragikusabb áldozatai volnának-e, együtt az egyéb áldozatok millióival, beleértve az ezer és ezer német civilt, akiket a nyugati szövetségesek terrorbombázása ölt meg?

A revizionista közösség valószínűleg mindent elmondott, amit be tud bizonyítani, és valószínűleg elegendően földolgozták a kérdést ahhoz, hogy legalábbis kétséges legyen a holokauszt történet. A jövő történészei valószínűleg el fogják vetni a holokausztot, mint történelmet, de a holokauszt mégis tovább élhet, nem történelemként, hanem ideológia, sőt teológiaként. Még ha a bizonyítékok rávezetnek bennünket arra, hogy tudomásul vegyük, hogy sosem létezett olyan szándék, hogy Európában minden egyes zsidót megsemmisítsenek, hogy egyetlen gázkamra sem volt Auschwitzban, hogy közel sem volt hatmillió áldozat, ez egy jottányival sem fog több különbséget okozni, mint a régészeti bizonyítékok a tekintetben, hogy sosem volt egyiptomi menekülés, vagy ahogy az orvostudomány vethet kétséget a szűztől születésre.

Mert van egy másik eshetőség: a zsidók szenvedését nem a bűn természete miatt tartják az emberi történelem legnagyobb bűnének, hanem az áldozatok természete miatt. Lehet, hogy Abe Foxman helyesen értette meg ezt, amikor a következőt írta:

(A holokauszt) ... "nem egyszerűen a népirtás egy példája, hanem egy majdnem sikeres merénylet Isten választott népének az élete ellen, így maga az Isten ellen"²⁰

Mert lehet, hogy a holokauszt nem csak különleges, hanem lehet, hogy a holokauszt szent. Lehet, hogy a holokausztot együtt emlegetni más embertelenségekkel olyan, mint a passióról úgy beszélni, mint egy felforgatónak és két tolvajnak a felfeszítéséről. Lehet, hogy a holokauszt egy olyan szenvedés története, amely nagyobb, mint egyetlen emberé a kereszten.

„Ha Auschwitz valami más, mint a történelem egy szörnyűsége, ha túlmutat a „gonoszság közönségességén”, akkor a kereszténység inog a talapzatán. Krisztus az Isten fia, aki az emberileg elviselhetőnek a határáig elment, amikor elviselte legkegyetlenebb szenvedést... Ha Auschwitz igaz, akkor van olyan emberi szenvedés, amely egyszerűen nem hasonlítható Krisztuséhoz... Ebben az esetben Krisztus csaló, és nem tőle jön a megváltás... Auschwitz Krisztus cáfolata.”

Claude Lanzmann

Így a holokauszt és a zsidó szenvedés ma már nem történelem, hanem teológia, a zsidók számára egy vallási parancsá vált, és ami még figyelemreméltóbb, minden zsidó számára, még azok számára is, akik világiasnak tekintik magukat, akik gyermekkoruk óta nem fordultak meg a zsinagóga közelében, még azoknak a zsidóknak a számára is, akik nem tekintik magukat zsidóknak. Vegyünk manapság tíz zsidót, lehet, hogy három imádja Istent, talán kilenc imádja az izraeli államot, kilenc egész öttized imádja a „zsidó népet”, de kilenc egész kilenc, kilenc, kilenc, kilenc, és így tovább, imádja a zsidó szenvedést és a holokausztot. A holokauszt megoldja a mai

zsidó élet legnehezebb kérdését: hogyan legyél zsidó, ha már nem hiszel a zsidó Istenben. A világi zsidók nagyon sok istent találtak annak a helyettesítésére, akit elutasítottak: Marx és Trockij, ateizmus, pszichoanalízis, multikulturalizmus, emberi jogok, pénz és siker, és természetesen a cionizmus. Nagyon sok minden van, amiből választani lehet, de csak egyetlen szolgál arra, hogy mindenkit megfogjon. Ha valaki ezt nem hiszi el, tegye a következő próbát: menjen, és keresse meg a legműveltebb, legvilágibb, leghaladóbb, legfelvilágosultabb és legfogékonyabb zsidót, akit csak ismer, tagadja a holokausztot, majd lépjen hátra.

De a holokauszt nem korlátozódik a zsidókra. A holokauszt nem csak a modern zsidó történelemnek a központi mártíromsága és a vallási gyújtópontja, hanem, ha nem is a világtörténelemé, de legalábbis az amerikai és európai történelemé. Észak-Amerika és Európa szerte a holokauszt múzeumok az új vallás katedrálisai a saját papjaikkal és papnőikkel, mint Abe Foxman, Deborah Lipstadt, Elie Wiesel, Simon Wiesenthal, és még sokan – a legnagyobb és legjobb Washingtonban van, ellátva az amerikai nemzeti létezés és hatalom valamennyi jelképével. A nagyobb egyetemeken holokauszt tanszékek, emlékművek, alapítványok, konferenciák és szimpóziumok, könyvek, lapok, filmek, TV dokumentumok. Minél távolabba kerülünk a tényleges eseményektől, annál nagyobb a szentségesítés. De ezek csupán a külsődleges megnyilvánulások. A holokauszt, mint a szenvedés legfelső foka minden zsidó szenvedés, minden zsidó ellenes türelmetlenség, megkülönböztetés és gyűlölet paradigmája, ami önmagában minden szenvedésnek, minden nép elleni minden türelmetlenségnek, megkülönböztetésnek és gyűlöletnek a paradigmája. Ez az, ami miatt az USA-ban lévő holokauszt múzeum egyszerűen a „Türelm Múzeumának” nevezi magát, és ezért van az, hogy mindazokat, akik kérdéssé merik tenni a zsidók igényét az egyedülálló szenvedésre, szinte mindig „türelmetlenséggel” és „gyűlöletkeltéssel” vádolják. A holokauszt valószínűleg a zsidó hatalom legvégső jelképe, a legjobban látható eszköz, amellyel a zsidó akaratot kinyilvánítják és rákényszerítik a kushadó nem-zsidó világra. Azt teszi közzé, hogy a zsidók szenvednek és a zsidók ártatlanok, ezért a zsidók mindent megtehetnek, amit csak akarnak, amivel együtt jár, hogy a zsidók állama *szintén* szenved, *szintén* ártatlan és ugyancsak megtehet mindent, *amit akar*.

A császár új ruhája

De a világ nem ugrál amiatt, mert sajnálja a zsidókat. Ahogy Israel Shamir mondja, együttérzés és büntudat eredményez egy tányér ingyen levest, de nem sok egyebet, és biztosan nem kilencvenmilliárd német márkát, amit a Német Szövetségi Köztársaság fizetett ki az újszülött izraeli államnak, sem a dollár milliárdokat, amelyeket ezt követően az USA kormánya fizetett ki, hogy fenntartsa az államot, sem a majdnem mindenki által megadott szabad kezét, hogy azt tehessen a palesztinokkal, amit csak akar. A holokauszt hatalma nem arra szolgál, hogy sajnálatot és együttérzést keltsen a világ többi részében. Mindenki láthatja, hogy Izraelnek nincs szüksége a mi sajnálatunkra, és a zsidóknak sincs. Izrael nem gyenge, Izrael nem ártatlan, és a zsidók sem. Amit nehezebb belátni, az az, hogy miképp képzelhette ezt bárki másképpen. Nem lehet, hogy pont ez van a holokauszttal is? Vajon nem látszik már tisztán, hogy nagyon kevés bizonyíték támasztja alá a holokauszt történetet, hogy a kiirtás mesének sincs semmi értelme, és hogy a gázkamrák ügye, ahogy Ingrid Rimland emlékeztet rá, egy törvényszéki szakértői vizsgálattal könnyen rendezhető volna?

„Azt javaslom, hogy a törvényszéki tudománynak egy nyílt fórumon kellene rendeznie a nézeteltéréseket a tekintetben, hogy mit tettek, vagy mit nem tettek a németek a II. Világháborúban.”

Miért nem tették még ezt meg? Mindenkinek tudnia kell, hogy ha az Intézmény meg tudná cáfolni a revizionista megállapításokat, megtenné. Akkor miért nem teszi? Emellett mindenki megnézhet akárhány honlapot, ahol bizonyítékok hegyeit találhatja a holokauszt igazságtartalma ellen, de akkor miért nem tesszük?

A magyarázat ugyanaz, amiért az udvaroncok az idők kezdete óta úgy viselkednek, mintha a teljesen mezítelen király pompása föl volna öltözve – *mert nekik azt kell tenniük*. A holokauszt hatalma ugyanaz a hatalom, amely lehetővé tette, hogy néhány ezer angol uralkodjék az indiaiak milliói felett, hogy néhány száz francia arisztokrata uralkodjék néhány millió francia paraszt fölött, egy cár és néhány száz orosz nemes uralkodjék az orosz jobbágyok milliói felett. Ez ugyanaz a hatalom, amely lehetővé tette, hogy a gazdag kevesek uralkodjanak az elszegényedett sokak fölött. Ez a valódi lényege a földi hatalomnak: az ámítás hatalma. Ahogyan a mezítelen király kényszeríteni tudja az embereket, hogy azt higgyék, hogy föl van öltözve, ugyanúgy a zsidók és a holokauszt intézmény el tudja hitetni velünk a holokauszt mesében azt, hogy a fekete az fehér, hogy a zsidók és Izrael szenvednek és ártatlanok. És ha nem tudják velünk elhítenni, legalább

annyit el tudnak érni, hogy azt mondjuk, hogy elhisszük. Egy leendő másképp gondolkodónak azt mondja a holokauszt mögött álló hatalom: „Figyelj! Ha mi ezt is ki tudjuk kényszeríteni, akkor bármit ki tudunk.”

De miért foglalkozunk azzal, hogy a zsidók alkotnak maguknak egy ilyen mitológiát, különösen, ha azt a mitológiát olyan sokan mások is elfogadják? A válasz, hogy foglalkozni kell vele, mert ha a holokauszt valótlan, akkor vannak olyanok, akik szenvednek e miatt a valótlanág miatt. Először, ha a zsidók különleges megítélését megszüntetjük, akkor minden egyes nem-zsidó halála, aki abban az időben halt meg, és mindaddig le volt értékelve és befeketítve, azonnal visszakerül az őt jogosan megillető helyre. És vannak más áldozatok is. A német nép vád alatt áll és bűnösnek találtatott abban, hogy elkövette az emberi történelem legnagyobb bűnét. A lengyelek, az ukránok, a lettek, litvánok, stb. vád alatt állnak és bűnösnek találtatottak abban, hogy segítettek, ösztönözték, sőt megtapsolták az emberi történelem legnagyobb bűnének az elkövetését. Adjuk még hozzá a katolikus egyházat és a pápát, az amerikaiakat és a briteket, akik vád alatt állnak és bűnösnek találtatottak abban, hogy nem tettek eleget az emberi történelem legnagyobb bűne elkövetésének a megelőzésére. Adjuk még hozzá a kereszténységet és a keresztényeket, akik az idők kezdetéig vád alatt állnak és bűnösnek találtatottak abban, hogy megalapozták az emberi történelem legnagyobb bűnének az elkövetését. És végül az ember hozzá teheti az egész nem-zsidó világot, egyszerűen azért, mert nem voltak az emberi történelem legrosszabb büntettének az áldozatai, és ezért örökké el kell hallgatniuk, valahányszor a „zsidó” szó elhangzik, és némán állni, amikor hirdetik a zsidók kiválasztottságát a Holokausztban.

A szegények fegyvere ...

Pedig van egy másik áldozat: egy mai, szorongatott, utolsó áldozat. A palesztin nép - amelyet kitagad, rágalmoz és bántalmaz egy hatalom, amely a holokausztot olyan pajzsként használja, amely mögött bármiféle rémtett elkövethető – amely nép minden bizonnyal a holokauszt legjobban szenvedő alanya.

Robert Faurisson 2001. március 22-én írt egy dolgozatot a revizionizmussal és cionizmussal foglalkozó tervezett Bejrúti konferenciára, amelyről tudta, hogy sosem fogja előadni. Igaza lett. A konferenciát, túlnyomórészt zsidó csoportok nyomására, nem tartották meg. Dolgozatában Faurisson életében először az arab világot szólította meg. Először fölvetette nekik, hogy egy értelmes ellenség mondhatja, hogy fél valamitől, ha nem is fél, és hogy nem fél, amikor fél. Ílymódon az ellenséges tüzerő eltéríthető onnan, ahol valódi károkat tud okozni, azokra a területekre, ahol csak csekély kárt tud okozni.

Aztán felsorolta azokat a dolgokat, amelyektől a cionisták nem félnek: Nem félnek a katonai erőtlől, mert abból nekik több van a szükségesnél, egyébként meg tudják, hogy bárki, aki katonai erővel rendelkezik, inkább támogatni fogja őket, semmint támadni. Nem félnek az antiszemitizmustól. Épp ellenkezőleg: gerjesztik, hogy rokonszenvet ébresszenek az ügyük iránt. Ők a holokauszt kihasználásának a felfedőitől sem félnek – a Norman Finkelsteintől és a Peter Novickoktól – mindaddig, míg nem magát a holokausztot teszik kérdésessé. Végül is valaminek a legtüzesebb kritikája (noha gyakran akaratlanul) a leghűségesebb védelmezője lehet annak. (Ha Norman Finkelstein mondja, igaznak kell lennie.) Még az anticionizmustól sem félnek, mivel a cionizmus, a zsidó hatalomhoz hasonlóan, rendelkezik azzal a csodálatos képességgel, hogy bármivé átváltozzék, amivé csak akar: jobb-bal, vallásos-világi, egy állam-két állam – mindegyik termékeny talajt kínál a cionista és zsidó különlegességnek. Még az Izrael alapító mítoszai elleni támadásoktól sem félnek – egy kivételével. Végül még attól sem félnek, hogy judeonáciknak nevezik őket. Épp ellenkezőleg, ha egy ellenfél nácinak bélyegez, csak megerősíti azt, hogy a náci az elképzelhető legrosszabb dolog.

Ez után megmondta a hallgatóságnak, hogy mitől félnek a cionisták: Ők azok fegyvereitől félnek, akiknek nincsen mit veszíteni – a szegényekétől és a gyengékétől. Félnék a palesztin intifáda köveitől és öngyilkos merénylőitől, és félnék a másik intifádától, a revizionisták szavaitól.

„A cionisták valóban félnek a szegények fegyvereitől (a gyerekek köveitől, a parittyáiktól, amelyek olyanok, mint Dávidé volt az óriás Góliát ellen, az öngyilkos támadásoktól) és mindentől, ami veszélybe sodorhat személyeket és üzletmenetet; félnek a cégtáblájuk bemocskolódásától. De ők mindenképp felett a szegény ember atombombájától félnek, hogy a történelmi revizionisták miatt szétbomlik a gázkamrák, a népirtás és a hatmillió hazugsága; ők rettegnék ettől a fegyvertől, amely senkit nem öl meg, de amely – ha megfelelően használják – úgy fogja szétrobbantani az ő nagy hazugságukat, mint egy léggömböt. ... a holokauszt elvesztése Izrael kardjának és pajzsának, valamint a pénzügyi és politikai zsarolás egy félelmetes fegyverének az elvesztése.”²¹

A szolidaritási mozgalom, amelynek sok, lelkiismeretes zsidó tagja van, minden tiszteletreméltó

szándéka és elkötelezett erőfeszítései ellenére kevés sikert mondhat magáénak a zsidó könyörtelenség megfékezésében. Az igazság az, hogy az egyetlen dolog, amely fékezte, az a palesztin kitartás és a palesztin kövek. Noha ők ezt sosem fogják kimondani, a palesztinoknak tudniuk kell, hogy ők nem csak az izraeli állam hatalmával állnak szemben, hanem a szervezett világzsidóság hatalmával, és annak legfontosabb fegyverével, a holokauszttal is. A palesztinoknak talán meg kéne gondolniuk, hogy ne hajítsanak-e néhány követ abba az irányba is. Talán mindannyiunknak meg kéne tennünk.

Paul Eisen

2004. december

paul@eisen.demon.co.uk

(1) <http://www.nimn.org/Perspectives/americanjews/000308.php?section=American%20Jewish%20Voices>

- (2) Complaint under the Optional Protocol to the International Covenant on Civil & Political Rights Against Canada - January 4, 2005
- (3) <http://www.righteousjews.org/article10.html>
- (4) <http://www.ihr.org/main/journal.shtml>
- (5) <http://www.resistance.com/Hayward/hay1.html>
- (6) http://www.ihr.org/jhr/v12/v12pl67_Webera.html
- (7) Robert Faurisson, Press Conference, Stockholm, March 1992
- (8) <http://www.ihr.org/conference/beirutconf/010331faurisson.html>
- (9) Paul Rassinier, *Le Drame des Juifs europeans, Les Sept Couleurs*, 1964, reprinted by La Vieille Taupe, Paris, p. 79.
- (10) <http://www.adl.org/holocaust/introduction.asp>
- (11) <http://www.nizkor.org/>
- (12) Klara Obermueller Weltwoche series, "Auschwitz und die 'Auschwitz-Luege'", 9, 16, and 23 December 1993, 3 articles.
- (13) Deniers, Relativists and Pseudo-Scholarship – Deborah Lipstadt. Published in *Dimensions*, Vol. 6, No. 1, 1991.
- (14) *ibid.*
- (15) *ibid.*
- (16) Extract from the Denial of Holocaust (Prohibition) Law 5746/1986 passed by the Israeli Knesset July 8th 1986 quoted in Hayward P 25
<http://www.resistance.com/Hayward/hay1.html>
- (17) <http://www.freewebs.com/joelhayward/thesisaddendum.htm>
- (18) <http://www.geocities.com/Athens/Rhodes/5338/psa/cole.html>
- (19) Elie Wiesel, *Night*, 1960, in *The Night Trilogy*, 1985, pp. 40-43)
- (20) Abraham Foxman quoted in Peter Novick "The Holocaust in American Life" by Peter Novick, published by Houghton Mifflin Co. 1999. Pp.195; 199.
- (21) Paper written by Robert Faurisson for Beirut Conference on Revisionism and Zionism March 2001

HOME